

ΧΡ. ΠΑΛΛΟΥ Δ. Φ.
ως Γυμνασιάρχου

Apr

π. 31 Τ. 2 Σ. 62
Θεοκρίτου Ειδύλλια
Π. Φ. Δουπόλου
1930 32

Θαυμά

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ

μουσική

ΜΕΤΑ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΩΝ ΕΙΣΑΓΩΓΩΝ ΚΑΙ ΔΕΞΙΛΟΓΙΟΥ

Τιμάται μετὰ Βιβλιοσήμου καὶ Φόρου	10.30
Βιβλιοσήμον	2.70
Ἀναγκαστικὸν Δάνειον	0.80
52603 - 2 - 9 - 30	13.80

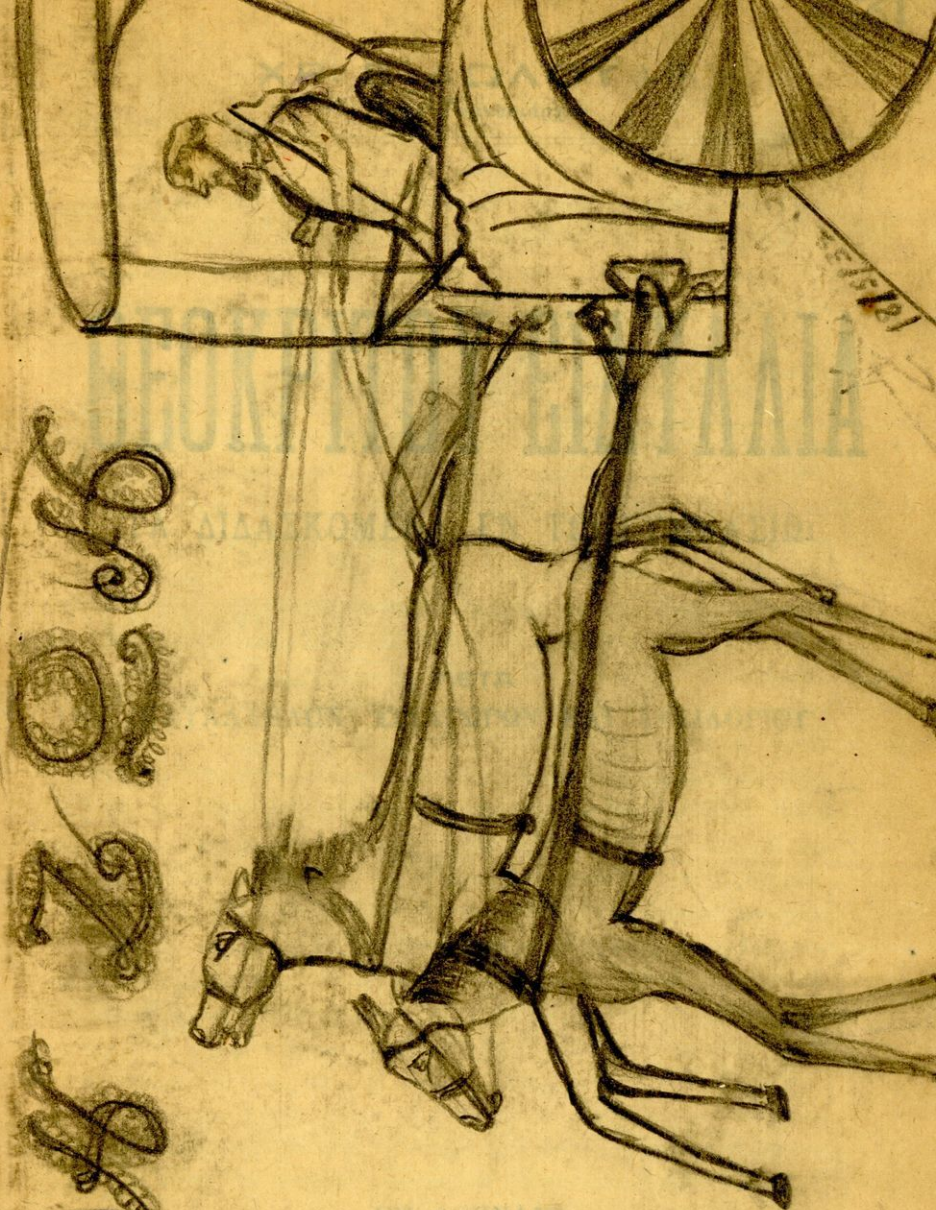
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΔΗΜ. ΤΖΑΚΑ, ΣΤΕΦ. ΔΕΣΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

81 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 81

1930

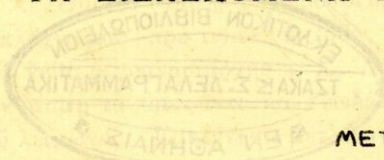
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
 ΔΟΥΚ. ΤΖΑΚΑ, ΣΥΝΦ. ΔΕΛΤΑΤΡΑΜΜΑ, 64 ΚΑΙ 107
 21 ΠΑΡΕΛΤΙΜΗΝΟΥ 51
 1937

ΧΡ. Β. ΛΩΛΟΥ Δ. Φ.

Τέως Γυμνασιάρχου

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ

ΜΕΤΑ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΩΝ ΕΙΣΑΓΩΓΩΝ ΚΑΙ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

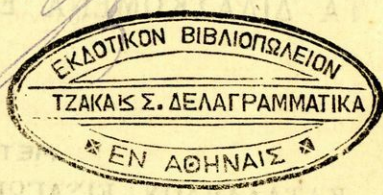
ΔΗΜ. ΤΖΑΚΑ, ΣΤΕΦ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

81 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 81

1939

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως
καὶ τὴν σφραγίδα τῶν ἐκδοτῶν.

Handwritten signature

ΤΥΠΟΙΣ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Κ. ΚΑΪΤΑΤΖΗ
Ὁδὸς Σαταβριάνδου 4 Ἀθήναι.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ὁ πρό τινων ἐτῶν ἐκλιπῶν διαπρεπῆς λόγιος Μίνως Λάππας ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Ῥαδάμανθυς* εἰς σειράν φύλλων τῆς «*Νέας Ἡμέρας*» κατὰ τὸ ἔτος 1916 ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἐμοῦ τότε γενομένης ἐκδόσεως τῶν διδασκομένων ἐν τῇ γυμνασίῳ εἰδυλλίων τοῦ Θεοκρίτου περισπούδαστον εἰς ἐννοίας καὶ εἰς ἔκφρασιν διατριβὴν περὶ βουκολικῆς ποιήσεως. Τὴν διατριβὴν ταύτην τεθαυμάμενην ἔκτοτε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «*Νέας Ἡμέρας*» εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν τὸ Πανεπιστήμιον ἢ ἄλλος τις εὐπορῶν φιλόμουσος ἐδημοσίευσεν εἰς ἴδιον τεύχος χάριν τῶν φιλολογοῦντων, ἵνα ἀποθαυμάζωσι τὴν εὐρύτητα τῆς μαθήσεως καὶ τὴν καλλιπέπειαν τῆς γλώσσης τὴν χάρακτηρίζουσιν τὸν ἀληθινόν λόγιον. Ἐκ τῆς διατριβῆς ταύτης ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα :

« . . . Ὅμοιον αἴσθημα εὐφροσύνης καὶ μελιχρότητος διεχύθη εἰς τὰ σπλάγχνα μου πρό τινων ἡμερῶν, ὅτε διεξῆλθον τὸ μικρὸν βιβλίον, ἔνθα ὁ γυμνασιάρχης κ. Χ. Λῶλος συνέλεξε καὶ ἐξέδωσεν ὡς ἐν δέσμῃ τὰ ἀμάραντα καὶ εὐωδέστατα ταῦτα ἄνθη τοῦ Ἑλληνικοῦ λειμῶνος. Ἐμελέτησα μετ' ἐπιστασίας τὸ φιλοπόνημα τοῦτο, ὅπερ ὁ συγγραφεὺς προσήγαγεν εἰς τὸ φῶς μεθ' ὄλων τῶν προσηκόντων εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐφοδίων καὶ βοηθημάτων, διότι ὁ κ. Λῶλος εἶνε ἐκ τῶν λίαν εὐδοκιμούντων ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει λειτουργῶν οὐ μόνον ὡς διδάσκαλος εὖορκος καὶ ἐνθουσιώδης, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρμηνευτὴς καὶ σχολιαστὴς τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων ἐμβριθῆς καὶ φιλόκαλος. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ πρό τινων ἐτῶν φιλοτεχνηθεῖσα ἔκδοσις τοῦ περιωνούμου λόγου τοῦ μεγάλου ῥήτορος Λυκούργου κατὰ Λεωκράτους ἀπέδειξεν, ὅτι ἐρευνᾷ ὡς δόκιμος φιλόλογος καὶ ἐπιστήμων τὰ κείμενα καὶ ἐρμηνεύει τὴν ἀρχαίαν σοφίαν οὐ μόνον μετὰ τοῦ προσήκοντος βάθους, ἀλλὰ καὶ μετὰ θερμοῦ ζήλου καὶ ἔρωτος, ὅστις κυρίως μυσταγωγεῖ τοὺς κατηχουμένους τὸν ἀθάνατον Ἑλληνικὸν λόγον καὶ ἀπεργάζεται γόνιμον πάντα σπόρον καὶ ἀροτριασμόν αὐτῶν. Περὶ τῆς βουκολικῆς ποιήσεως ὁ συγγραφεὺς γράφει ὅσα μόνον εἶνε χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα εἰς τοὺς διδασκομένους, οἵτινες τὰ παρὰλειπόμενα καὶ τὰ σπουδαιότερα θὰ ἐκμάθωσιν ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς προφορικῆς διδασκαλίας τοῦ διδάσκοντος, τῆς κυριωτάτης ταύτης πηγῆς πάσης σχολικῆς μαθήσεως, ὅταν παρέχεται, ὡς ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Λῶλου, μετὰ τῆς προσηκούσης μεθόδου, ζέσεως καὶ δαψιλείας »

ΧΡ. ΛΩΛΟΣ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝΙ.

Θύρσις ἢ ᾠδή.

ΘΥΡΣΙΣ

- Ἄδῦ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τήνα
ἅ ποτὶ ταῖς παραῖσι μελίσδεσαι, ἄδῦ δὲ καὶ τὸ
συρίσδες· μετὰ Πάνα τὸ δεῦτερον ἄθλον ἀποισῆ.
5 Αἶκα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῆ·
αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ
ἅ χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλεχης.

ΑἰΠΟΛΟΣ

- Ἄδιον, ὦ ποιμήν, τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχῆς
τὴν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ται Μοῖσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,
10 ἄρνα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας· αἶ δὲ κ' ἀρέσκη
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὑστερον ἀξῆ.

ΘΥΡΣΙΣ

Λῆς ποτὶ τὰν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τειδὲ καθίξας,
ὡς τὸ χάτάντες τοῦτο γεώλοφον αἶ τε μυρῖκαι,
συρίσδεν· τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομεισῶ.

ΑἰΠΟΛΟΣ

- 15 Οὐ θέμις, ὦ ποιμήν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν
συρίσδεν, Τὸν Πάνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
τανίλα κειμακῶς ἀμπαύεται· ἔστι δὲ πικρός,
καὶ οἱ ἀεὶ δριμετὰ χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάρηται.
Ἄλλὰ—τὸ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' αἰείδες
20 καὶ τὰς βουκολικὰς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο Μοῖσας—
δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήπω

- και τῶν Κραναιῶν κατεναντίον ἅπερ ὁ θῶκος
 τήνος ὁ ποιμενικός και ταὶ δρύες· αἱ δὲ κ' αἰέσις.
 ὡς ὄκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
 25 αἶγα δὲ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρίς ἀμέλξαι,
 ἃ δὴ ἔχουσ' ἐρίφως ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας,
 και βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεί κηρῶ,
 ἀμφῶες, νεστευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρῦεται ὑψόθι κισσός,
 30 κισσός ἐλιχρῶσφ κεκονιμένος· ἃ δὲ κατ' αὐτὸν
 καρπῶ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι·
 ἐντοσθεν δὲ γυνά, τί θεῶν θαΐδαλαμα, τέτυκται,
 ἀσκητὰ πέπλω τε και ἄμπυκι. Πάρ δὲ οἱ ἄνδρες
 καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὴς ἄλλοθεν ἄλλος
 35 νεκίους' ἐπέεσσι. Τὰ δὲ οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτὰς·
 ἀλλ' ὄκα μὲν τήνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελᾶσα,
 ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. Οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 δηθὰ κυλοιδιῶντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τῶς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
 40 λεπράς, ἐφ' ἃ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει
 ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἑοικώς.
 Φαίης κεν γυῖων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεῖσιν·
 ὠδέ οἱ ᾗδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες
 και πολὺ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἦβας.
 45 Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλκῶρῦτοιο γέροντος
 πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλώα,
 τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
 ἦμενος· ἀμφὶ δὲ νιν δὴ ἀλώπεκες, ἃ μὲν ἀν' ὄρχωε
 φοιτῆ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἃ δ' ἐπὶ πήρα
 50 πάντα δόλον κεύθοισα τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνηρεῖν
 φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπι ξηροῖσι καθίξει.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθηρίκοισι καλὰν πλέκει ἀκροδοθήραν
 σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δὲ οἱ οὔτε τε πήρας
 οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 55 Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἀνανθος·
 Αἰολίχον τοι θαῦμα τέρας τέ τι θυμὸν ἀτόξαι.
 Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
 ὦνον και τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·

οὐδὲ τί πω ποτὶ χεῖλος ἔμὸν θίγειν, ἀλλ' ἐπι κείται

- 6) ἄχραντον. Τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρρασαίμαν,
αἶκα μοι τύ, φίλος, τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείψης.
Κοῦτι τυ κερτομέω.— Πόταγ', ὦγαθέ, τὰν γὰρ αἰοιδὰν
οὐ τί πα εἰς Ἀἰδαν γε τὸν ἐκλάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ

Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

- 65 Θύρσις δ' ὡς Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἀδέα φωνά.
Πᾶ ποκ' ἄρ' ἤθηθ', ὄκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα Νύμφαι;
ἦ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπρα; ἦ κατὰ Πίνδῳ;
οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετε Ἀνάπῳ,
οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

- 70 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,

Τῆνον χῶκ δρυμοῖο λέων ἐκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Πολλαὶ οἱ παρ' ποσσὶ βόες, πολλοὶ δὲ τε ταῦροι,

- 75 πολλαὶ δ' αὐ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦθηθ' Ἐρμῆς πρᾶτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ· «Δάφνι,

τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦγαθέ, τόσον ἔρασσαί;»

ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

- 80 Ἦθηθον τοὶ βούται, τοὶ ποιμένες, ὠπόλοι ἦθηθον

πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. Ἦθηθ' ὁ Πρίηπος —

Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς —

κῆφα· «Δάφνι τάλαν, τί νυ τάκεαι; ἃ δὲ τυ κῶρα

πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσα ποσσὶ φρεῖται

- 85 ζατεῖσ'. Ἄ δύσερῶς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἔσαι.

Βούτας μὲν ἐλέγευ νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.

Ἐπόλος ὄκκ' ἔσορῃ τὰς μακάδας οἷα βατεῦνται,

τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο».

ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

- 90 «Καὶ τὸ δ' ἐπεὶ κ' ἔσορῃς τὰς παρθένους οἷα γελάντι,

τάκεαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ τῆσι χορεύεις».

Τῶς δ' οὐδὲν ποτελέξασθ' ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ

ἄνυσε πικρὸν ἔρωτα καὶ ἐς τέλος ἄνυσε μοῖρας

- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- 95 Ἦνθ' ἔ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἅ Κύπρις γελᾷοισα,
 ἀδεᾶ μὲν γελᾷοισα, βαρὺν δ' ἀνά θυμὸν ἔχοισα,
 κείπε· «τὺ θῆν τὸν ἔρωτα κατ' εὖχεο, Δάφνι, λυγίζεῖν·
 ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;»
- 100 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμειβετο· «Κύπρι βαρεῖα,
 Κύπρι γεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής,
 ἦδη γὰρ φράσθη πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν·
 Δάφνις κῆν Ἄϊδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτι».
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- 105 «Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος, ἔρπε ποτ' Ἴδαν,
 ἔρπε ποτ' Ἀγχίσην. Τῆνεῖ δρύες, ὦδε κύπειρος,
 ὦδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σιμάνεσσι μέλισσαι.
 ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ὠρατὸς χῶδωνις, ἐπεὶ καὶ μάλα νομεύει
- 110 καὶ πῶνας βάλλει καὶ θηρία πάντα διώκει.
 ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Αὐτὺς ἔπως στασῆ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα
 καὶ λέγε· «τὸν βούταν νικῶ Δάφνι, ἀλλὰ μάχου μοι».
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- 115 «ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἄν' ὄρεα φωλάδες ἄρκτοι,
 χαίρεθ'. Ὁ βουκόλος ὕμνιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἄν' ὕλαν,
 οὐκέτ' ἀνά δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα. Χαῖρ' Ἀρέθοισα,
 καὶ ποταμί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ·
 ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- 120 Δάφνις ἐγὼν ὄδε τήνος ὁ τὰς βόας ὦδε νομεύων,
 Δάφνις ὁ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιας ὦδε ποτίσδων».
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- «ὦ Πᾶν, Πᾶν, εἴτ' ἔσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίω,
 εἴτε τύγ' ἀμφοπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
- 125 τὰν Σικελάν, Ἐλίκας δὲ λίπ' ἥριον αἰπύ τε σᾶρα
 τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγγητόν».
- Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
- «Ἐνθ', ὦναξ, καὶ τάνδο φέρου παντοῖο μελίπνου
 ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἐλικιτάν.
- 130 Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἔλκομαι ἦδη»

Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγ' αἰοῖδας.
 «Νῦν δ' ἴα μὲν φορέαίτε βᾶτοι, φορέαίτε δ' ἄκανθα',
 ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι,
 πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνεΐκαι,

135 Δάφνης ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τῶς κύνας ὄλαφος ἔλκοι,
 κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδοῖσι γαρύσαιντο».

Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγ' αἰοῖδας.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο, τὸν δ' Ἄφροδίτα
 ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λειοΐπει

140 ἐκ Μοῖραν, χῶ Δάφνης ἔβα βρόν. Ἐκλυσε δὶνα
 τὸν Μοῖσαις ψέλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγ' αἰοῖδας.
 Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὡς κεν ἀμέλξας
 σπεῖσω τὰς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,

145 χαίρετ' ἐγὼ δ' ὕμνιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσῳ.

ΑἰΠΟΛΟΣ

Πλήρῃς τοὶ μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 Πλήρῃς τοὶ σγαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχύδα τρώγοις
 ἀδειαν, τέττιγος ἐπεὶ τύγα φέρτερον ἄδεις.

Ἦνιδε τοὶ τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδοι·

150 Ὀραν πεπλῦσθαι νιν ἐνὶ κράναισι δοκησεῖς.

ὦδ' ἴθι, Κισσαίθη. τὸ δ' ἀμελγέ νιν. Αἶ δὲ χίμαιραι
 οὐ μὴ σκιρτασεῖτε, μὴ ὁ τράγος ὕμνιν ἀναστῆ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΙΙ

Αἰπόλος ἢ Ἀμαρυλλίς ἢ Κωμαστής.

Κομάσω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, ταὶ δέ μοι αἶγες
 βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.

Τίτυρ' ἐμὸν τὸ καλὸν πεφιλημένε, βόσκει τὰς αἶγας,
 καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόργαν

5 τὸν Διβυκὸν κινάκωνα φυλάσσειο μὴ τυ κορύβη.

ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον

- παρχύπτουσα καλείς τὸν ἔρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
 ἢ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν,
 νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
- 10 Ἦνιδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνώθε καθεῖλον,
 ὦ μ' ἐκέλευε καθελεῖν τὺ καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
 Θᾶσαι μὲν θυμαλγές ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
 ἅ βομβεῦσα μέλισσα καὶ ἐς τεδὸν ἄντρον ἱκοίμαν
 τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέρην ἅ τὺ πυκάσδει.
- 15 Νῦν ἔγνω τὸν ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
 μαζὸν ἐθῆλαξε, δρυμῶ τέ νιν ἔτρεφε μάτηρ,
 ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
 Ὡ τὸ καλὸν προθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος, ὦ κυάνοφρον
 νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τὺ φιλήσω.
- 20 Ἔστι καὶ ἐγ κενεοῖσι φιλήμασιν ἀδέα τέρφις.
 Τὸν στέφανον τιλαί με καὶ αὐτίκα λεπτά ποιησεῖς,
 τὸν τοι ἐγών, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 ἀμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐδόμοισι σελίνοισι.—
 Ὡμοι ἐγών, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούει.—
- 25 Τὰν βαίταν ἀποδὺς εἰς κύματα τηνώ ἀλεθμαί,
 ὥπερ τῶς θύννως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς·
 καίκα δὴ ποθάνω, τό γε μὲν τεδὸν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγνω πρᾶν, ὅκα μοι μεμναμένῃ, εἰ φιλέεις με,
 οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξαστο τὸ πλατάγημα,
- 30 ἀλλ' αὐτῶς ὀμαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ ἅ Γραίῳ τλάκθεά κοσκινόμαντις
 χά πρᾶν ποιολογεῦσα Παραιβάτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν
 τὴν ὄλως ἔγκειμαι, τὸ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῆ.
 Ἦ μὲν τοι λευκὰν διδυματόκον αἴγα φυλάσσω,
 35 τὰν με καὶ ἅ Μέρμωνος Ἐριθανίς ἅ μελανόχρως
 αἰτεῖ· καὶ ὀσωσὶ οἱ, ἐπεὶ τὺ μοι ἐνδιαθρόπτῃ.—
 Ἄλλεττι ὀφθαλμὸς μευ ὁ δεξιός· ἀρά γ' ἰδησῶ
 αὐτάν; ἄσευμαι ποτὶ τὰν κίτυν ὧδ' ἀποκλινθεῖς·
 καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐστίν.
- 40 Ἴππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γάμαι,
 μάλ' ἐν χερσὶν ἐλῶν δρόμον ἄνυεν· ἅ δ' Ἀταλάντα
 ὡς ἴδεν, ὥς ἐμάνη, ὡς εἰς βαθὺν ἄλατ' ἔρωτα.
 Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀφρυος ἀγε Μελάμπους

- ἐς Πύλον· ἅ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
 45 μάτηρ ἅ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφειβοίης.
 Τὴν δὲ καλὴν Κυθήρειαν ἐν ὄρεσι μᾶλα νομεύων
 οὐχ οὕτως ὄδωνις ἐπὶ πλεον ἄγαγε λύσσης,
 ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν νιν ἄτερ μαζοτο τίθητι ;
 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
 50 Ἐνδυμίω, ζαλῶ δέ, φίλα γίναι, Ἰασίωνα,
 ὅς τοσσην' ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πεισεῖσθε βέβαλοι.
 Ἄλγέω τὴν κεφαλάν, τίν δ' οὐ μέλει. Οὐκέτ' αἰίδω,
 κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
 Ὅς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΧΙ

Κύκλωψ.

- Οὐδὲν πὸτ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικίᾳ, οὐτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὐτ' ἐπίπαστον,
 ἢ ται Πιερίδες· κούφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδῶ
 γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις, εὔρειν δ' οὐ ῥάδιόν ἐστι.
 5 Γινώσκειν δ' οἶμαί τυ καλῶς ἱατρὸν ἔοντα
 καὶ ταις ἐννῆα δὴ πεφιλημένον ἔξοχα Μοῖσαις.
 Οὕτω γοῦν ῥάιστα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἀμῖν,
 ὠρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,
 ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε.
 10 Ἦρατο δ' οὐ μάλοις οὐδὲ ῥόδω οὐδὲ νικίννοις,
 ἀλλ' ὀρθαῖς μανίαις, ἀγείτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ται διες πατὶ τωύλλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
 χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὴν Γαλάτειαν αἰείδων
 αὐτεῖ ἐπ' αἰόνος κατετάκτετο φυκιέσσας
 15 ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
 Κύπριδος ἐκ μεγάλας τὸ αἰ ἥπατι πάξε βέλεμνῃ.
 Ἄλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε, καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 ὄψηλᾶς ἐς πόντον ὄρων αἰεῖδε τοιαῦτα.
 ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ,

- 20 λευκοτέρα παντᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἀργός,
 μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμάς :
 φοιτῆς εὐθύς ἰοῖσ' ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχει με'
 οἴχη δ' αὐθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με'
 φεύγεις δ' ὥσπερ δις πολὺν λύκον ἀθρήσασα.
- 25 Ἡράσθην μὲν ἔγωγε τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον
 ἦνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ θέλοισ' ὑακίνθια φύλλα
 ἐξ ὕρεος ὀρέψασθαι, ἐγὼ δ' ὀδὸν ἀγεμόνευον
 παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τι πα νὺν
 ἐκ τήνῳ δύναμαι· τίν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
- 30 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὐνεκα φεύγεις
 οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὡς μία μακρά,
 εἰς δ' ὀφθαλμὸς ὕπεστι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλει.
 Ἄλλ' οὗτος τοιοῦτος ἐὼν βοτὰ χίλια βόσκω,
- 35 κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
 τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρα,
 οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεὶ.
 Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
 τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαυτὸν αἰείδων
- 40 πολλάκι νυκτὸς ἄωρί Τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρώς,
 πάσας μανοφόρως καὶ σκύμνωσ τέσσαρας ἄρκτων.
 Ἄλλὰ ἀφίκευ τὸ ποθ' ἀμέ καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
 τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν
 ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμῖν τὰν νύκτα διαξεῖς.
- 45 Ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
 ἔστι μέλας κισσός, ἔστ' ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος,
 ἔστι ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδένδρεος Ἀΐτινα
 λευκᾶς ἐκ χιόνος ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι.
 Τίς κα τῶνδε θάλασσαν ἐκὼν καὶ κύμαθ' ἔλαίτο;
- 50 Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
 ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ,
 καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς κα τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν
 καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 Ὄμοι, ὅτ' οἶκ ἔτεκέν μ' ἅ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
 55 ὡς κατέδυν ποτὶ τίν καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλησα
 αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς, ἔφερον δέ τοι ἦ κρίνα λευκὰ

- ἢ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρες, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι,
 ὥστ' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἔδυνάθην.
- 60 Νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὖ τόγα νεῖν μασεύμαι,
 αἶκα τις σὺν ναῖ πλέων ζένος ὧδ' ἀφίκηται,
 ὡς εἰδῶ τί ποθ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
 Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
 ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
- 65 ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν ἅμα καὶ γάλ' ἀμέλγειν
 καὶ τυρόν παῖσαι τάμισσον δριμεῖαν ἐνεῖσαι.
 Ἄ μάτρη ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·
 οὐδὲν πήποχ' ὅλως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπέρ μου,
 καὶ ταῦτ' ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρώσά με λεπτόν ἐόντα.
- 70 Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τῶς πόδας ἀμφοτέρως μευ
 σφύσσειν, ὡς ἀνιαθῆ, ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.
 ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι ;
 αἱ κ' ἐνθῶν ταλάρως τε πλέκοις καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κα πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν
- 75 ~~Τὰν παρεῖσαν ἔμελγε τί τὸν φεύγοντα δῶκοις ;~~
 Ἐδρησεῖς Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
 Πολλαὶ συμπαῖσθεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
 κυχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεὶ κ' αὐταῖς ἐπακούσω.
 Δῆλον ὅτ' ἐν τᾶ γὰ κήγῶν τις φαίνομαι εἶναι.
- 80 Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινε τὸν ἔρωτα
 μουσαῖσδων, ῥᾶρον δὲ διαγ' ἦ εἰ χρυσὸν ἔδωκεν.

11/6/32

ἀπό τοῦ
Τακτοῦ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV.

Συρακόσiai ἢ Ἀδωνιάζουσαι

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοί Πραξινοά;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοί φίλα, ὡς χρόνῳ! Ἐνδοί.

Θαυμ' ὅτι καὶ νῦν ἤνθες. Ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.

Ἐμβάλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

Ἔ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς; μόλις ὕμμιν ἐσώθην,

5 Πραξινοά, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.

Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες

ἀ δ' ἑδὸς ἄτρυτος· τῷ δ' ἑκαστέρῳ ἄμμιν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος· ἐπ' ἔσχατα γὰς ἔλαβ' ἐνθῶν

εἰλεόν, οὐκ' οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες

10 ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα

τῷ μικρῷ παρεόντος. ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῶν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 15 Ἄπφῦς μὰν τήνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θην
πάντα—νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ

- Χώμος ταῦτ᾽ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας.
ἑπταδράχμωσ κυνάδας, γραιῶν ἀποτίματα πηρῶν,
20 πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἔχθῆς. ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω.
Ἄλλ' ἴθι τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατριδα λάξευ.
Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασιλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίω ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

- 25 ὦν ἴδες, ὦν εἵπαισ κεν ἴδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἴδόντι.
Ἔρπειν ὄρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

ἀεργοῖσ αἰὲν ἑορτά.

- Εὐνόα, αἶρε τὸ νίμμα καὶ ἐς μέσον, αἰνὸθρυπτε,
θῆς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶσ χρήζοντι καθεύδειν.
Κινεῦ δῆ. Φέρε θάσσον ὕδωρ. Ἰδατος πρότερον δεῖ,
30 Ἄ δὲ σμάμα φέρει. Δός δμωσ. Μὴ πλειον, ἀπληστε,
Ἔγχει ὕδωρ. Δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεισ;
Παῦε. Ὅποια θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἄ κλάξ τᾶσ μεγάλασ πᾶ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ

- Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχῆς ἐμπερόναμα
35 τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέββα τοι ἀφ' ἰστώ;

ΠΡΑΚΙΝΟΑ

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνάν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθῃκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κεν εἶπαις.

40 Τῶμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
ἀμφίθεος. Οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. Μορμῶ, δάκνει· ἵππος.
Δάκρυ' ὅσσ' ἐθέλεις, χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.

Ἐρπώμεσ. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.—

45 ὦ θεοί, ὅσσοις ὄχλος! Πῶς καὶ ποια τοῦτο περᾶσαι
χρῆ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.

Πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖτε, πεποιήται καλὰ ἔργα,
ἐξ ᾧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἴγυπτισί,

50 οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί.

Ἄδιστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆος. Ἄνερ φίλε, μή με παιήσῃς.

Ὅρθῆς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. Κυνοθαρσῆς
Εὐνόα, οὐ φευξῆ; Διαχρησέεται τὸν ἄγοντα.

55 Ὁνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον·

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καυτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκα
ἐκ παιδός.—Σπεύδωμεσ· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλάς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

60

εὐμαρές ;

Παρενθεῖν

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
κάλλισται παίδων· πείρα θῆν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησιμῶς ἂ προσβῦτις ἀπόχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρην.

ΓΟΡΓΩ

65 Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄσσοσ ὄμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος.—Γοργοὶ δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τύ,

Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ μὴ τι πλαναθῆς.

Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπριξ ἔχευ, Εὐνόα, ἄμων.

Οἴμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἦδη

70 ἔσχισται, Γοργοὶ· Πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γενοιο

εὐδαίμων, ὦνθρωπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μευ·

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν, ὄμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

ἽΟχλος ἄθρως.

ἽΘθεῦνθ' ὡσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

Θεοκρίτου εἰδύλλια

2

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 75 Κεῖς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης
 ἄμμε περιστέλλων. Χρηστῷ κηκτίρμονος ἀνδρός.
 Φλίβεται, Εὐνόα, ἄμιν' ἄγ', ὦ δειλά τυ, βιάζευ.
 Κάλλιστ'· «ἐνδοὶ πᾶσαι» ὁ τὰν νυδὸν εἶπ' ἀποκλήξας.

ΓΟΡΓΩ

Προξινόα, πόταγ' ὦδε. Τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
 λεπτά καὶ ὡς χαρίεντα. Θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 80 Πότνι' Ἀθαναία. ποταί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποιοὶ ζυγράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν.
 Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνουφαντά. Σοφόν τοι χρήμ' ὠνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 85 κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι,
 τρυγόνες. Ἐκκαισεῦντι πλατειάδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ

- Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
 90 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
 Δωρίσδεν δ' ἐξεσσι, δοκῷ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- Μῆ φύη, Μελιτώδες, δς ἀμῶν καρτερός εἶη,
 95 πλάν ἑνός. Οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὸν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ

Σιγᾶ, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰδεῖν
 ἃ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύιδρις αἰδός,

ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
φθεγγεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ αἰδός.

- 100 Δέσποιν', ἂ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλησας,
αἰπεινόν τ' Ἐρυκκᾶ, χρυσῶ παίζουσ' Ἀφροδίτα,
οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀνάω Ἀχέροντος
μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὀραι.
Βάρδισται μακάρων Ὀραι φίλοι, ἀλλὰ ποθεῖναι
- 105 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φορεῦσαι.
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκην,
ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναιε,
- 110 ἂ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἐλένα εὐκνήα
Ἄρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πᾶρ μὲν ὀπώρα κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
πᾶρ δ' ἀπαλοὶ κάποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρῖσκις
ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβυστρα.
- 115 Εἶδατα θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
ἄνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖα μαλεύρω,
ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τὰ τ' ἐν ὑγρῶ ἐλαίῳ,
πάντ' αὐτῶ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τεῖδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βριθόντες ἀνήθῳ
- 120 δέδμανθ'· οἱ δ' ἔτι κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες,
οἶοι ἀηδονιδῆες ἀεζομενᾶν ἐπὶ δένδρων
πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὡ ἔβνοσ, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,
- 125 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω·
ἂ Μίλατος ἐρεῖ χῶ τᾶν Σαμίαν κατά βόσκων
«Ἐστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἀμά».
Τᾶν μὲν Κύπρις ἔχει, τᾶν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐνεσκακίδεχ' ὁ γαμβρός·
- 130 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὴν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα,
Ἄσθεν δ' ἀμῆς νιν ἅμα ὀρόσῳ ἀθρόαι ἐξω

- οἰσεῦμες ποτί κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα·
 λύσσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπῳ ἀνεισαι
- 135 στήθεσι φαινομένοις λιγυρὰς ἀρξώμεθ' αἰοδᾶς,
 «Ἐρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. Οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἦρωσ,
 οὔθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραιτερος εἴκατι παίδων,
- 140 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας πάλιν ἐλθῶν,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότερον Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγῶ.
 Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
 Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ δοκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεϊς».

ΓΟΡΙΩ

- 145 Πραξινοῖα, τί χρῆμα σοφώτερον ἢ θήλεια ;
 Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
 Ὠρα ὅμως κεῖς οἶκον. Ἀνάριστος Διοκλειδᾶς·
 χώνηρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένυχς.
 Χαίρε, Ἄδων ἀγαπητέ· καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

α') Βουκολική ποίησης

Μετρίκι

Ἡ βουκολική ποίησις εἶνε μίμησις τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, ἤτοι τοῦ βίου τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν, τῶν ἀλιέων καὶ ἐν γένει τῶν ἀνθρώπων τῶν κατωτέρων λαϊκῶν τάξεων. Κυριῶς ὅμως ἡ βουκολική ποίησις εἶνε ποιμενική ποίησις, ἐκλήθη δὲ βουκολική ἀπὸ τῶν βουκόλων, οἵτινες εἶνε τὸ ἐπικρατέστερον εἶδος τῶν ποιμένων.

Ἡ βουκολική ποίησις δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς οὐδὲν τῶν τριῶν εἰδῶν τῆς ποιήσεως, ἀλλ' ἀποτελεῖ σύμμεικτόν τι εἶδος. Μετέχει δράματος, διότι τὰ ποιήματα αὐτῆς ἔχουσι διαλογικὴν μορφήν, ὡς τὸ δράμα· ἔπους διότι περιλαμβάνουσι ἐπικάς διηγήσεις καὶ διότι ἐπαναλαμβάνεται ἐν αὐτοῖς ὁ δακτυλικὸς ἐξάμετρος στίχος, ὡς ἐν τῷ ἔπει· λυρικήν ποιήσεως, διότι περιέχουσιν ᾄσματα καὶ διότι οἱ στίχοι ἐν αὐτοῖς ἐνοῦνται διὰ τοῦ ἐπρωδοῦ ἢ διὰ τῆς ἐννοίας εἰς μείζονα συστήματα ἢ στροφάς, ὡς ἐν τῇ λυρικῇ ποιήσει. Διὸ ἐκλήθη εἰδύλλιον, δηλ. μικρὸν εἶδος ποιήσεως εἰς οὐδὲν ὄρισμένον εἶδος (ἔπος κλ.) ἀνήκον, τὰ δὲ προϊόντα αὐτῆς εἰδύλλια.

Ἡ βουκολική ποίησις προῆλθεν ἐκ τῶν λεγομένων βουκολικῶν ᾄσμάτων. Ταῦτα ἦσαν δημώδη ᾄσματα ᾄδόμενα ἐν Λακωνία καὶ ἐν ἄλλαις Δωρικαῖς χώραις ὑπὸ τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς τῶν δασῶν καὶ τῶν ἀγρῶν Ἀρτέμιδος. Ἰδία τὸ βουκολικὸν ᾄσμα ἐκαλλιεργεῖτο ἐν Σικελία, ἧδετο δὲ ἀμοιβαίως ὑπὸ δύο ἀοιδῶν, οἵτινες ὄφειλον νὰ ἀπαντῶσι πρὸς ἀλλήλους διὰ συμμετρικῶν στροφῶν ἐκ τοῦ προχείρου συντιθεμένων, ἕως ὅτου ὁ ἕτερος αὐτῶν ἠττηθῆ. Οἱ διαγωνισμοὶ οὗτοι ἐκαλοῦντο βουκολιασμοί (1). Ἐν Σικελία λοιπὸν καὶ ἐκ τῶν τοιούτων ᾄσμάτων ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ βουκολικῆς ποίησις, ἀνεπτύχθη ὅμως καὶ ἤκμασεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων. Ὁ ἐπιτετηθευμένος καὶ ἀβρὸς βίος τῶν κατοίκων τῆς πλουσίας ἐκείνης μεγαλοπόλεως ἐξήγειρεν ἐν αὐτοῖς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν φυσικὸν βίον τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν καὶ ἔδωκεν ὄθησιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς

(1) Παρόμοιοι διαγωνισμοὶ γίνονται σήμερον ἐν Κρήτῃ καὶ λέγονται μαντινάδες.

βουκολικῆς ποιήσεως, ἣτις εἶνε τὸ μόνον πρωτότυπον δημοῦργημα τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων. Εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς βουκολικῆς ποιήσεως σπουδαίως ἐπέδρασε καὶ ἕτερον εἶδος κωμικῆς ποιήσεως ἀναπτυχθείσης ἐν Σικελίᾳ καὶ τελειοποιηθείσης ὑπὸ τοῦ Σώφρονος τοῦ Συρακουσίου (480 π. X.), οἱ λεγόμενοι μῦμοι. Ἦσαν δὲ οὗτοι περὶ δραματῖα παριστώντα σκηνας εἰλημμένας ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων.

Εὐρετῆς τῆς βουκολικῆς ποιήσεως θεωρεῖται ὑπὸ τινων Σησίχορος ὁ Ἰμεραῖος (600 π. X.) ἢ βουκόλος τις Σικελιώτης καλούμενος Δίομος. Ὁ προαγαγὼν ὅμως τὴν βουκολικὴν ποίησιν εἰς τὴν ὑψίστην αὐτῆς τελειότητα καὶ διὰ τοῦτο δικαίως θεωρούμενος ὡς ὁ κυριώτατος αὐτῆς ἀντιπρόσωπος εἶνε ὁ Θεόκριτος.

β') Βίος καὶ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου

Περὶ τοῦ βίου τοῦ Θεοκρίτου ὀλίγα τινὰ γνωρίζομεν. Ἐγεννήθη πιθανῶς ἐν Συρακούσαις κατὰ τὸ ἔτος 316 π. X καὶ πατέρα μὲν εἶχε τὸν Πραξαγόραν, μητέρα δὲ τὴν Φιλίνην. Διδάσκαλοι αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήσει λέγονται ὁ ἑλεγειακὸς Φιλητᾶς καὶ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Ἀσκληπιάδης, φίλοι δὲ αὐτοῦ στενώτατοι ὑπῆρξαν ὁ ἰατρὸς καὶ ποιητὴς Νικίας ὁ Μιλήσιος καὶ ὁ ποιητὴς Ἄρατος ὁ Σολεύς. Διέτριβεν ὅτε μὲν ἐν Συρακούσαις, ὅτε δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τιμώμενος πολὺ ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων τῶν χωρῶν τούτων Ἰέρωνος τοῦ Β' καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν εἶνε ἄγνωστον.

Ὁ Θεόκριτος ἔγραψε ποικίλα ποιήματα, ἀλλὰ τὴν δόξαν του ὀφείλει εἰς τὰ εἰδύλλια αὐτοῦ, ὧν σώζονται περὶ τὰ 30. Ἐκ τούτων μόνον 10 περίπου ἔχουσι βουκολικὴν τὴν ὑπόθεσιν, τὰ δὲ ἄλλα εἶνε δραματικαὶ σκηναὶ ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου (μῦμοι), ἐρωτικὰ ἄσματα, ἐπικά διηγήματα καὶ ἐγκώμια ἢ ὕμνοι. Τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου εἶνε μικραὶ χαριέσταται εἰκόνες ἀναγεγραμμένα ἐκ τῆς φύσεως. Τὰ πράγματα ἐν αὐτοῖς ἐκτίθενται μὲ τὴν ἀπλότητα καὶ ἀφέλειαν ὥστε νομίζει τις ὅτι εἶναι ἀληθινὰ καὶ οὐχὶ μίμησις, τὰ δὲ πρόσωπα, ἅτινα εἶνε ποιμένες, γεωργοὶ καὶ ἐν γένει ἄνθρωποι τῆς κατωτάτης τάξεως, διαγράφονται τόσον πιστῶς καὶ ἀκριβῶς ὥστε φαίνονται ὡς ζῶντα. Ἡ γλῶσσα, οἱ τρόποι, αἱ σκέψεις

καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτῶν εἶνε τόσον φυσικά, ὥστε φαίνονται ὡς πραγματικοὶ ποιμένες ἢ ἀγρόται καὶ οὐχὶ ὡς μετημφιεσμένοι ἄστοι ὡς παρὰ Βιργιλίῳ. Τὰ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου πλὴν τῆς φυσικῆς ἀληθείας χαρακτηρίζει εὐθυμοῦς εὐτραπέλεια καὶ χάρις.

Ὁ Θεοκρίτος ἔσχε πολλοὺς μιμητάς. Ἐκ τούτων σπουδαιότεροι εἶνε Βίων ὁ ἐκ Σμύρνης (πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου) καὶ Μόσχος ὁ Συρακόσιος (150 π. Χ.), ἐκ δὲ τῶν Ῥωμαίων ὁ Βιργίλιος.

Μέτρον αὐτοῦ εἶνε τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον, τομὴ δὲ προσφιλεῖς ἢ γινομένη μετὰ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου ποδὸς καὶ καλουμένη βουκολικὴ τομὴ ἢ διαίρεσις. Ἡ τοιαύτη τομὴ ἐν μὲν τῇ ἐπικῇ ποιήσει θεωρεῖται ὡς δευτερεύουσα, ἐν δὲ τῇ βουκολικῇ χρησιμεύει ὡς κυρία τομὴ συνεξευγμένη πάντοτε μετὰ τινος τῶν τοῦ τρίτου ποδὸς τομῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς κατὰ τρίτον τροχαῖον.

Γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου εἶνε ἡ Δωρικὴ διάλεκτος, ἣν ἔχει πλουτίση διὰ τύπων ἐκ τῶν ἄλλων διαλέκτων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς Αἰολικῆς, εἷς τινα ὅμως ποιήματα μεταχειρίζεται τὴν Ἰωνικὴν (XII) καὶ τὴν Αἰολικὴν (XXVIII κ. λ.) διάλεκτον, ἀλλὰ τούτων ἡ γνησιότης ἀμφιβάλλεται.

γ') Γλωσσικοὶ ιδιωτισμοὶ τοῦ Θεοκρίτου

§ 1. Φωνήενια.

α ἀντί η : ἀδύ (=ἠδύ), νάσος (=νῆσος), μάλον (=μῆλον), σκανά (=σκηγή), ἄ (=ῆ), σκιρτασεῖτε (=σκιρτήσετε), νικασεῖν (=νικήσειν).

α ἀντί ε : ἔγωγα (=ἔγωγε), αἶκα (=αἶκε=ἔάν), ὄκα (=ῶτε).

§ 2. Δίφθογγοι

ω ἀντί ου : κῶρος (=κοῦρος), ὠρεσι (=οὔρεσι=ὄρεσι), Μῶσα (=Μοῦσα), τῶ (=τοῦ), ὄχλω (=ὄχλου), τῶς (=τούς), Γολγῶς (=Γολγούς), λύκως (=λύκους).

ο ἀντί ου : παρθένος (=παρθένους), ἀμπέλος (=ἀμπέλους).

οι ἀντί ου : Μοῖσα (=Μοῦσα), κεύθοισα (=κεύθουσα), γελάοισα (=γελάουσα), ἔχοισα (=ἔχουσα).

§ 3. Σύμφωνα.

τ ἀντί σ : φατί (=φησί), τίθητι (=τίθησι), τὸ (=οὔ).

- φ ἀντί θ : φλίβεται (=θλίβεται)
 ν ἀντί λ : ἤνθε (=ἤλθε), ἐνθ' (=ἐλθέ), βέντισθ' (=βέλτιστα).
 κ ἀντί τ : δκα (=δτε), ποκά (=ποτέ), δκά (=δέ).
 σδ ἀντί ζ : ἀγοράσδων, μελίσδετα (=μελίζεται), ἐσδώμεθα
 (=ἐζώμεθα).

§ 4. Συναίρεσις.

- α ἐκ τοῦ αω, αο, αου : μᾶν (=μῶν), ὠᾶν (=ὠῶν), πει-
 νᾶντι (=πεινῶντι), βᾶμες (=βῶμες), γελάσα (=γελάουσα).
 η ἐκ τοῦ αε : ὄρη (=ὄρα), ὄρητε.
 η ἐκ τοῦ αει ἢ αη : φοιτῆ (=φοιτᾶ), ὄρης (=ὄρᾳς).
 ευ ἐκ τοῦ εο ἢ εου : φέρευ (=φέρου), βομβεῦσα, ζατεῦσα, ἐλέγου,
 ἐνδινεῦντι (=ἐνδινούσι), ὠθεῦνται, χεῖλευς, ἀληθεῦς
 α ἐκ τοῦ εα : θᾶμα (=θέαμα), θᾶσαι (=θέασαι).
 ω ἐκ τοῦ οο ; νῶν (=νόον).
 α ἐκ τοῦ αο : πᾶτος (=πῶτος).

§ 5. Κρασις.

χῶκ=καί ὁ ἐκ.—ὠλαφος=ὁ ἔλαφος — κῆγῶν=καί ἐγῶ. — κῆν
 =καί ἐν.—ῥπόλος=ὁ αἰπόλος.—ὦνθρωπος=ὁ ἄνθρωπος. — κῆφα
 =καί ἔφη.

§ 6. Ἀποκοπή.

ἀμπλέξας=ἀναμπλέξας. — ἄνστα, ἄνσταθι=ἀνάστηθι. — καππυρί-
 σασα=καταπυρίσασα.— πᾶρ δὲ=παρὰ δέ.

§ 7. Κλίσις ῥημάτων

- εσ ἀντί εις : συρίσδες (=συρίζεις).
 μες ἀντί μεν : δεδοίκαμες, λέγομες.
 ντι ἀντί σι : μοχθίζοντι (=μοχθίζουσι), βόσκοντι, ᾠδήκαντι, (=ᾠδήκασι), ἐστάκαντι, γελᾶντι (=γελῶσι), ἐκνα-
 σεῦντι (=ἐκκνασοῦσι).
 εν ἀντί ειν : δωρίσδεν (=δωρίζειν), ἔχεν (=ἔχειν).
 σῶ, σεῦμαι ἀντί σω, σομαι ἐν τῷ μέλλοντι : δωσῶ, ποιησεῖς,
 διαξεῖς, κεισεῦμαι, λαψῆ (=λήψη), πευσεισθε.

ω, εις, ει ἄντι α, ας, ε ἐν τῷ παρακειμένῳ: δεδοίκω, πεπόνθεις, πεφύκει (=πέφυκε).

ξω, ξα ἄντι σω, σα ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἀορίστῳ τῶν εἰς ζω ῥημάτων: καθίξῃ, θεσπίξασα, ἀπόκλαξον, λυγιξείν. τινὰ εἰς ἄω ἔχουσι τύπους κατὰ τὰ εἰς ἔω: ὀρέοντι, ὀρεῦντι, (= ὀρῶντι), ἀνηρώτευν. Καὶ τὰνάπαλιν: φωνᾶσαι, φιλάσαι.

τινὰ εἰς ω ἔχουσι τύπους εἰς μι: ποθόρημι (=προσορῶ), νίκημι.

§ 8. Εἰμί, οἶδα.

εἰμὲς=ἔσμέν. — ἐντί=εἰσί — ἡμες=ἡμεν. — εἶμεν, ἡμεν, ἔμεν=εἶναι. — ἔσση=ἔση, — ἔσσειται=ἔσται.

ἴσασι=οἶδε. — ἴσαντι=ἴσασι.

§ 9. Ἄρθρον.

τοί, ταί=οί, αί.

§ 10. Ἄντωνυμῖαι

ἐγὼν=ἐγώ. — ἐμῖν=ἐμοί. — ἄμμες=ἡμεῖς. — ἀμέων, ἀμῶν=ἡμῶν. — ἀμῖν ἄμμιν, ἄμμι=ἡμῖν. — ἀμέ, ἄμμε=ἡμᾶς. — τὸ=σὺ ἢ σὲ ἄμὸς=ἡμέτερος. — τεὸς=σός.

τῆνος, τήνα, τῆνο=ἐκεῖνος.

§ 11. Ἐπιρρήματα,

αὐτεῖ=αὐτοῦ. — τεῖδε=τῆδε. — τηνεῖ=ἐκεῖ. — τηνῶ=ἐκεῖθεν. — ὦ=δθεν. — πρᾶν=πρώην (πρώαν, πρόαν, πρᾶν). — ἄμᾶ=ἄμα. — οὐτῶς=οὕτως. — παντᾶ=πάντη.

§ 12. Προθέσεις.

ποτί (πότι) ἄντι πρὸς: ποτιδέρκεται, ποταμέλγεται, ποτόσδοι, πόταγε (=πρόσαγε). — ποτί τᾶν Νυμφᾶν (=πρὸς τῶν Νυμφῶν), πότ τὸν ἔρωτα (=πρὸς τὸν ἔρωτα).

§ 13. Σύνδεσμοι.

κα, κε=ἄν. — αἰ=εἰ. — αἶκα=ἔάν. — ὄκα=δταν. — ἄς=ἔως.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ παρίστανται διαλεγόμενοι πρὸς ἀλλήλους ὁ Θύρσις ποιμὴν ἐξ Αἴτνης καὶ αἰπόλος ἀγνώστου ὀνόματος. Μετ' ἀμοιβαίως φιλοφρονήσεις περὶ τῆς ἐξόχου μουσικῆς τέχνης ἑκατέρου ὁ αἰπόλος παρακαλεῖ τὸν Θύρσιν νὰ ἄσῃ τὸ λαμπρὸν ἄσμα τὸ περιγράφον τὸν θάνατον τοῦ Δάφνιδος, ὑπισχνεῖται δὲ νὰ δώσῃ αὐτῷ ὡς ἀμοιβὴν αἶγα πολυγάλακτον, ἵνα ἀμέλξῃ αὐτὴν τρίς, καὶ κίσσινον ποτήριον καλλιτεχνικώτατα ἐξεργασμένον. Ὁ Θύρσις ἐκτελεῖ τὴν παράκλησιν τοῦ αἰπόλου καὶ ἄδει τὸ ποθητὸν ἄσμα, ὅπερ εἶνε ἐν τῶν ἐξοχωτάτων ποιημάτων τοῦ Θεοκρίτου, ὁ δὲ αἰπόλος εὐχαριστήσας καὶ ἐπαινέσας αὐτὸν δίδει τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν.

Ὁ διάλογος γίνεται ἐν τεργνῷ ἄλσει τῆς Σικελίας παρὰ πηγὴν, ἧς τὸ ὕδωρ κρημιζόμενον ἀπὸ βράχου διαρκῶς κελαροῦζει. Τὴν θέσιν κοσμοῦσιν ἀγάλματα θεῶν, ἧτοι ἀγαλμα τοῦ Πριάπου καὶ σύμπλεγμα τῶν Κρηναίων Νυμφῶν.

Ὀνομάζεται τὸ εἰδυλλίον Θύρσις μὲν ἐκ τοῦ κυριωτέρου τῶν διαλεγομένων προσώπων, ὧδὴ δὲ ἐκ τῆς περιεχομένης ἐν αὐτῷ ὧδῆς τοῦ Δάφνιδος *

Τὸ εἰδυλλίον τοῦτο διαιρεῖται εἰς τρία μέρη.

* Ὁ Δάφνις, περίφημος μεταξὺ τῶν Σικελῶν ποιμένων βουκόλος καὶ κυνηγός, ἦτο υἱὸς τοῦ Ἐρμού καὶ Νύμφης τινὸς Σικελικῆς. Ἡ μήτηρ του ἅμα γεννηθέντα ἐξέβηκεν αὐτὸν εἰς δαφνώνα ἐξ οὗ ἔλαβε τὸ ὄνομα. Ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐδιδάχθη ὑπὸ τῶν Μουσῶν μὲν τὴν ποίησιν, ὑπὸ δὲ τοῦ Πανὸς τὴν χρῆσιν τῆς σύριγγος. Εἶνε ὁ εὐρετὴς τῶν βουκολικῶν ἄσματων καὶ ἤρωσ τῶν βουκόλων. Περὶ τούτου ποικίλοι μῦθοι ὑπάρχουσι. Κατὰ τὸν Θεοκρίτον ὁ Δάφνις ἐκ νεανικῆς ἐπάρσεως ἐκαυχῆθη ὅτι αὐτὸς οὐδέποτε θὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος Ἡ Ἀφροδίτῃ ὀργισθεῖσα διὰ τοῦτο ἐνέβραλεν εἰς αὐτὸν σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς κόρην, ἧτις ἐμμανῶς καὶ αὐτὴ ἐρώσα τρέχει πανταχοῦ ἀναζητοῦσα αὐτόν. Ὁ Δάφνις πιστὸς εἰς τὸν λόγον του ἀποφεύγει τὴν κόρην, ἀλλ' ἐν τῷ παλαίῳ πρὸς τὴν κατακαίουσαν αὐτὸν φλόγῃ, τήκεται διαρκῶς καὶ ἐξαντληθεισῶν τῶν δυνάμεών του ἀποθνήσκει ἐν μέσῳ τῶν συμπαθειῶν τῶν προσδραμόντων πρὸς παρηγορίαν του ποιμένων καὶ ἀγροτικῶν θεῶν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΙΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Αιπόλος τὴν φρογίδα τοῦ ποιμνίου του εἰς τὸν φίλον του Τίτυρον ἐμπιστευθεὶς πηγαίνει νὰ κάμη κῶμον (πατινάδα) πρὸς τὴν ἄπιστον ἐρωμένην του Ἀμαρυλλίδα. Φθάσας ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου, ἐν ᾧ κατόκει, παραπονεῖται διὰ τῶν ἁσμάτων του διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορίαν τῆς κόρης καὶ διὰ διαφόρων μέσων (δώρων, παρακλήσεων, ἀπειλῶν, προβολῆς παραδειγμάτων) τὴν γνώμην αὐτῆς προσπαθεῖ νὰ μετατρέψῃ. Οὐδὲν ὅμως κατορθοῖ καὶ περιπίπτει εἰς ἀπελπισίαν.

Ἡ σκηνὴ εἶνε ἀπὸ τοῦ στίχ. 1—5 παρὰ τὸ ποιμνιον τοῦ Αἰπόλου, ἀπὸ δὲ τοῦ στίχ. 6—55 παρὰ τὸ σπήλαιον τῆς Ἀμαρυλλίδος.

Ἐπιγράφεται τὸ εἰδύλλιον Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρωῶτος, Ἀμαρυλλίς ἀπὸ τῆς ἐρωμένης, Κωμαστὴς ἀπὸ τοῦ πράγματος.

Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο, ἐν ᾧ περιέχεται τόση ποικιλία αἰσθημάτων καὶ τόση ἔντασις συγκινήσεων, ἀποτελεῖ μικρὸν δραμάτιον δυνάμενον νὰ διαιρεθῇ εἰς ἕξ μέρη.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΧΙ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο ὁ Θεόκριτος ἀπευθύνει πρὸς τὸν φίλον του Νικίαν ἱατρὸν καὶ ποιητὴν ἐκ Μιλήτου βεβαιῶν αὐτὸν ὅτι κατὰ τοῦ ἔρωτος οὐδὲν ἄλλο φάρμακον ὑπάρχει ἢ ἡ ᾠδὴ καὶ ἡ θεραπεία τῶν Μουσῶν. Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του φέρει ὡς παράδειγμα τὸν ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὸν Κύκλωπα Πολύφημον, ὅστις ἐρῶν ἐμμανῶς τῆς περιφρονοῦσης αὐτὸν θαλασσίας Νύμφης Γαλατείας διεσχέδαζε τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ἄδων, Ὁ κωμικὸς ἔρως τοῦ Κύκλωπος πρὸς τὴν Γαλάτειαν ἐχρησίμευσεν ὡς εὐθυμος ὑπόθεσις εἰς πολλοὺς ποιητάς. Ὁ Θεόκριτος ἀναπτύσσει τὸ θέμα τοῦτο μετὰ πολλῆς ἀστειότητος καὶ χάριτος. Παριστᾷ τὸν Κύκλωπα καθήμενον ἐπὶ βράχου βλέποντος πρὸς τὴν θάλασσαν, τὴν κατοικίαν τῆς ἐρω-

μένης του, καὶ ἄδοντα περιπαθὲς ἔσμα, ἐν ᾧ ἐκφράζει τὰ ἐρωτικά του αἰσθήματα μετὰ τρυφερότητος ἀναρμόστων εἰς τὰ ἄγροικα ἦθη του καὶ τὴν ἀγρίαν κατασκευὴν του καὶ διὰ τοῦτο προκαλοῦσης τὸν γέλωτα. Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο διὰ τὴν πολλὴν του χάριν πολλοὶ ποιητὰὶ ἐμιμήθησαν.

Σκοπὸς τοῦ εἰδυλλίου εἶνε νὰ συμβουλευσῇ τὸν ἐρωτόβλητον φίλον του Νικίαν νὰ ζητήσῃ τὴν παρηγορίαν τοῦ ἔρωτός του ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν Μουσῶν, ὑφ' ὧν τοσοῦτον ἠνυπόθη ὡς ποιητής.

Διαιρεῖται εἰς τρία μέρη.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV

ΠΡΟΕΙΣΑΓΩΓΗ

Περὶ Ἀδώνιδος καὶ Ἀδωνίων.

Ὁ Ἀδώνις υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρμης, θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος βασιλέως τῆς Κύπρου ἦτο μυθολογικὸς νεανίας ἐξόχου ὠραιότητος ἀσχολούμενος εἰς τὴν νομὴν ποιμνίων καὶ εἰς τὸ κυνήγιον (εἰδύλλ. 1,199). Ἐνεκα τοῦ κάλλους του ἡ Ἀφροδίτη ἠγάπησεν αὐτὸν τόσον ἐμμανῶς, ὥστε τὸν ἠκολούθει πανταχοῦ εἰς τὰς κυνηγετικὰς ἐκδρομάς του. Ὁ Ἄρης ζηλοτυπήσας ἠγείρεν ἐπ' αὐτὸν συνεργία τῆς Ἀρτέμιδος κάπρον, ὅστις κατεσπάραξεν αὐτόν, ἐκ δὲ τοῦ αἵματός του ἐβλάστησε τὸ ἄνθος ἀνεμώνη. Ἡ Ἀφροδίτη κατελυπήθη διὰ τὸν θάνατόν του, ὁ δὲ Ζεὺς οἰκτίρας αὐτὴν ἐπέτρησεν ἵνα ὁ Ἀδώνις ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὴν ζωὴν (εἰδ. 15. 103).

Ἐκ τούτου προῆλθον αἱ ἑορταὶ τοῦ Ἀδώνιδος, αἵτινες ἐκαλοῦντο Ἀδωνία. Αἱ ἑορταὶ αὗται ἐτελοῦντο κατ' ἔτος μεγαλοπρεπῶς ἐν πολλαῖς χώραις καὶ ἰδίᾳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων, διήρουν δὲ δύο ἡμέρας. Ἡ πρώτη ἡμέρα, καθ' ἣν ἐώρταζον ἐν χαρᾷ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἀδώνιδος, ἐκαλεῖτο εὐρεσις, ἡ δὲ δευτέρα, καθ' ἣν ἐθρήνον τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐκαλεῖτο ἀφανισμός. Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐστόλιζον τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀδώνιδος μεγαλοπρεπῶς καὶ παρέθετον αὐτῷ ὀπώρας καὶ γλυκύσματα παντὸς εἶδους (στιχ.

111), κατὰ τὴν δευτέραν (στίχ. 132) αἱ γυναῖκες ἐν πομπῇ μετέφερον τὸ εἶδωλον εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἔρριπτον εἰς τὴν θάλασαν θρηνοῦσαι γοερῶς. Ἐν τῷ XV εἰδυλλίῳ περιγράφονται τὰ γεγονότα τῆς πρώτης ἡμέρας. Ὁ μῦθος τοῦ Ἀδώνιδος προῆλθεν ἐκ Συρίας. Ὁ Ἀδωνις εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ζωῆς, ἦτοι τῆς φύσεως τῆς γεννωμένης τὸ ἔαρ καὶ ἀποθνησκούσης τὸ φθινόπωρον.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἡρωίδες τοῦ εἰδυλλίου τούτου εἶνε δύο γυναῖκες Συρακόσiai τῆς μικρᾶς ἀστικῆς τάξεως, ἡ Γοργῶ καὶ ἡ Πραξινοῆ. παρεπιδημοῦσαι μετὰ τῶν συζύγων των ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Κατοικοῦσι πολὺ μακρὰν ἀλλήλων καὶ ἔνεκα τούτου δὲν βλέπονται συχνά. Τέλος μετὰ παρέλευσιν χρόνου κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἀδωνίων ἡ Γοργῶ ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πραξινοῆς, ἀμφοτέραι δὲ ἀποφασίζουσι νὰ ἐξέλθωσιν ἵνα ἴδωσι τὴν εορτήν, ἣτις κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἶχε προσλάβῃ ἕκτακτον μεγαλοπρέπειαν, διότι τὴν διακόσμησιν τοῦ εἰδώλου τοῦ Ἀδώνιδος εἶχεν ἀναλάβῃ αὐτὴ ἡ βασίλισσα Ἀρσινόη ἡ σύζυγος τοῦ Πτολεμαίου. Ἐξεληθοῦσαι φθάνουσι μετὰ πολλοῦ κόπου ἔνεκα τοῦ πυκνοῦ συνωστισμοῦ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὅπου βλέπουσι τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀδώνιδος καὶ ἀκούουσι τὴν εἰς αὐτὸν ὠραίαν ᾠδήν, ἐκφράζουσαι πανταχοῦ τὰς ἐντυπώσεις των ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὰς συμβαινόντων ἐν φλυαρίᾳ ὀχληρᾷ μὲν μέχρι τοῦ νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐν στίχ. 87 δυσάρεστον ἐπεισόδιον, ἀλλὰ λίαν παραστατικῇ τῶν πραγμάτων.

Τὸ εἰδυλλιον τοῦτο ὅπερ ἐποιήθη κατ' ἀπομίμησιν τῶν Ἰσθμιαζουσῶν, μίμου τοῦ Σώφρονος, διακρίνεται ἅμα μὲν διὰ τὴν ποικίλιαν καὶ τὴν τεχνικὴν διεξαγωγὴν τῶν πραγμάτων, ἅμα δὲ διὰ τὴν ἀκριβῆ διαγραφὴν τῶν προσώπων. Ἡ παράστασις ἐν αὐτῷ εἶνε τόσον ζωηρὰ καὶ φυσικὴ ὥστε νομίζει τις ὅτι παρίσταται πρὸ πραγματικῶν γεγονότων, ἡ δὲ διαγραφὴ τοῦ ἦθους ἰῶν δύο γυναικῶν εἶνε τοιαύτη, ὥστε νομίζει τις ὅτι βλέπει σημερινὰς γυναῖκας.

Ἐπιγράφεται Συρακόσαιο μὲν ἐκ τῆς πατρίδος τῶν γυναικῶν, Ἀδωνιάζουσαι δὲ ἐκ τοῦ πράγματος, ἦτοι αἱ θεώμεναι τὰ Ἀδώνια.

Σκοπὸς τοῦ ποιητοῦ εἶνε νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸν Πτολεμαῖον καὶ τὴν Ἀρσινόην. Τοῦτο δὲ κατορθοῖ οὐχὶ ἐπιζητῶν αὐτὸς ἐπαίνους, ἀλλ' ἀφίνων τὰς γυναῖκας καὶ τὴν αἰοιδὸν νὰ ἐκφράσωσι τὰς ἐντυπώσεις των ἐπὶ τῶν πραγμάτων.

Τὰ πρόσωπα εἶνε Γοργώ, Πραξινοή και θεραπαινίδες αὐτῶν. Παρειαύγονται δὲ γραῦς τις, ἀνὴρ ξένος και γυνὴ αἰοιδός.

Ἡ σκηνὴ εἶνε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῆς, ἔπειτα ἐν τῇ ὁδῷ και τελευταῖον ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Ὅθεν τὸ εἰδύλλιον δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τρία μέρη.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ

- ἄ=ἦ.—ἄ μὲν—ἄ δὲ=ἦ μὲν—ἦ δὲ=ἦ μία μὲν—ἦ ἄλλη δέ.
 ἄ=ἦ=βεβαίως.
 ἀγεῖτο=ἦγεῖτο
 ἀγητόν=θαυμαστόν.
 ἀγκοίνη=ἀγκάλη.
 ἄγρα=κυνήγιον
 ἄδαμάντινος=ἐξ ἀδάμαντος, σκληρότατος.
 ἄδύς=ἦδύς, ἀδύ τι=γλυκὺ κάπως. ἀδύς κηρὸς=εὐώδης.
 ἀδέα (ἐνεργητ.) φωνή=γλυκεῖα φωνή.—ἀδεῖα (παθητ.) καὶ γελά-
 οῖσα=χαρούμενη καὶ γελῶσα.
 * Ἀδωνις=ὠραιότατος νεανίας ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης. ὄρα
 εἰδύλ. 15 εἰσαγωγή.
 ἀείσης=ἄσης=αἰίδω, ἄδω.
 * Ἀεργός=Ἄργός. Ἄεργοις αἰὲν ἑορτά, παροιμία «οἱ ἄργοι ἔχουσι
 πάντοτε ἑορτήν, εἶνε πάντοτε στολισμένοι καὶ ἔτοιμοι πρὸς ἔ-
 ξοδον». Διὰ τούτων παρακαλεῖ τὴν φίλην τῆς νὰ τὴν περιμέ-
 νῃ νὰ ἐτοιμασθῇ.
 * Ἀηδονιδεὺς=τὸ μικρὸν τῆς ἀηδόνας, ἀηδονάκι.
 ἀθρέω—ῶ=βλέπω.
 * Ἀθρως=ἄθρους—ἄθρός=πυκνός.
 Αἰ=εἰ.
 Αἰγίλος ἦρωρ, ἐξ οὗ ἐπωνομάσθη ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Αἰγιλιά,
 οὗ αἱ ἰσχάδες (Αἰγιαλίδες ἰσχάδες) ἦσαν περίφημοι (πρβλ. σή-
 μερον τὰ Κουμιώτικα οὐκα). Ἄπ' Αἰγίλου=ἀπὸ τὴν Αἰγιλίαν.
 Αἰγυπτιστὶ=κατὰ τὸν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων, οἵτινες ἦσαν ὀνομα-
 στοὶ διὰ τὴν πονηρίαν καὶ τὴν πανουργίαν των καὶ διὰ τὴν
 περὶ τὸ κλέπτειν ἐπιτηδειότητά των.
 * Αἶδαν=Ἄιδην=Ἄδην.—Ἄϊδα Ἄδου.
 Αἰετοὶ=ἄετοί. Οἱ ἄετοὶ οἱ φέροντες τὸν Γανυμήδην ἐχρησίμευον
 ὡς ὑποστηρίγματα τῆς κλίνης τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδῶ-
 νιδος. Τοῦτο δηλοῖ τὸ κατωτέρω : τάπητες ἄνω.
 Αἶκα=αἶκεν=ἔάν.
 αἶμασιᾶ=φράκτης (ἀπὸ ἀγκάθια ἢ ἀπὸ λίθους), μάνδρα.

αἰνόθρυπτος=ὄκνηρός, κυρίως λίαν τρυφηλός.

αἰολίχον=ποικίλον, ἐκ τοῦ αἰόλος=λάμπων, ποικίλος.

αἰπόλος=βοσκὸς αἰγῶν.

αἰπύς, αἰπεινός=ὕψηλός.

Αἶτνη=πόλις τῆς Σικελίας παρὰ τὴν Αἶτνην τὸ ὄρος.

αἰὼν=ἡιὼν=ἀκτῆ.

ἄκανθος, φυτὸν ἀναθῶδες, οὗ τὰ φύλλα ἐμιμήθησαν εἰς τὰ ἔργα τῆς τέχνης (Κορινθιακὸν κιονόκρανον).

* Ἄκισ—ποταμὸς τῆς Σικελίας.

ἄκρος.—χειμῶνος ἄκρω (=ἄκρου),= ὅτε ὁ χειμῶν εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀκρότατον αὐτοῦ σημεῖον εἰς τὴν ἀκμὴν του, εἰς τὴν καρδίᾳ τοῦ χειμῶνος. — ἄκρα (τὰ) Ἄργεος = αἱ κορυφαὶ τοῦ Πελασγικοῦ Ἄργους, οἱ ἐξοχώτατοι τῶν Ἀργείων.

ἀκράτιστον=ἀκράτισμα=πρόγευμα. ὄρ. καθίζω.

ἀκριδοθήρα=παγίς πρὸς ἄγραν ἀκρίδων.

ἀλάβαστρον—μικρὸν δοχεῖον ἐπίμηκες μὲ στενὸν λαιμὸν, μυροδοχεῖον

ἀλέγω=φροντίζω — οὐκ ἀλέγω=δὲν σὲ λογαριάζω.

ἀλέματος=ἠλέματος (ἠλεός, ἠλίθιος)=ἀνόητος. ὦ τὰς ἀλεμάτου ψυχᾶς=ὦ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!

ἀλεῦμαι=ἀλοῦμαι (ἄλλομαι)=θά πηδῆσω. — ἄλλεται ὀφθαλμὸς=πηδᾷ, λαγκεύει.

ἄλιος=ἠλιος. ὄρα λέξιν.

ἄλίτρυτος (ἄλς—τρύω)=θαλασσοδαρμένος.

ἄλλοκα=ἄλλοτε

ἄλωα=ἄμπελος

ἄμά=ἡμετέρα. Ἡ κλίνη ἔστρωται ἄμά (κατηγορ.)=ἡ κλίνη, ἣ ἔστρωται, ἄμά ἐστι, δηλ. μὲ ἔρια τῆς Σάμου καὶ τέχνην τῆς Μιλήτου.

ἄμα=ἄμα=συγχρόνως, μαζί.

ἄμαρ=ἡμαρ=ἡμέρα. — ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ=ἡμέρα τῆ ἡμέρα, μὲ τὴν ἡμέραν.

Ἄμαρυλλίς=ὄνομα ποιμενίδος ἐρωμένης τοῦ Αἰπόλου.

ἄμασας=ἄμήσας (ἄμάω—ῶ)=θερίσας, κόψας.

ἄμέ, ἄμμε=ἡμάς.

ἄμήχανος=ἀδέξιος.

ἄμῖν, ἄμμιν=ἡμῖν.

ἄμοιβαδῖς=ἄμοιβαίως.

ἀμπέχονον=λεπτόν ἐπανωφόριον, εἶδος σαλιού ἢ μαντιλοῦ.

ἀμπλέξας=ἀναπλέξας=περιπλέξας, περικοσμήσας.

ἀμπυξ=ταινία πρὸς ἀνάδεσιν τῆς κόμης, διάδημα.

ἀμφιπολῶ=περιφέρομαι.

ἀμφώης=ες (ἀμφι—οὔας, οὔς)=ἀμφωτον, ἔχον δύο ὠτα, λαβὰς (χερούλια).

ἀνάνυτα=ἀνήνυτα=ἀτελευτήτως.

Ἄνάπω=Ἄνάπου, ποταμοῦ τῆς Σικελίας.

ἀνάριστος=ἀπρογευματίστος.

ἀνεχοίμην κα=ἀνεχοίμην ἂν ἐνν. καιόμενος. Ἡ ἔννοια· ἀφ' οὗ καιόμαι κατὰ τὴν ψυχὴν (ἐκ τοῦ ἔρωτος) ἤθελον ἀνεχθῆ καί καιώμαι καὶ κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν ἀκόμη (ἔχι μόνον κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα).

ἀνηθον=τὸ γνωστὸν φυτόν.

ἀνηρώτευν=ἀνηρώτων.

ἀνθεα=χυμοὺς ἀνθέων.

ἀνθέρικος=καλάμη ἀσφοδέλου, σφερδουκλιοῦ.

ἀνίημι=χαλαρώνω, ἀφίνω.—ἀνησεῖν=ἀνήσειν. κόλπῳ ἀνεῖσαι=ἀφήσασαι (γὰ πέση).

ἀνυε=ἤνυε (ἀνύω)=διήνυε, ἐξηκολούθει, ὑπέμενε.

ἀνωθεν=ἀνέκαθεν, ἐκ καταγωγῆς.

ἄξῃ· ἄξοῦμαι=ἄξομαι. τοῦ ἄγομαι=λαμβάνω.

ἄξῶ—ἄξω—ἄγω.

ἀοὺς=ἠοὺς=αὐγῆς.—ἀῶθεν=ἠῶθεν=ἀπὸ πρῶτας, αὖριον.

ἄπαν ἐπιρ.=ἐντελῶς, ἐξ ὀλοκλήρου.—ρύπος ἄπαν.—ἔξος ἄπαν.

ἀπενθεῖν=ἀπελθεῖν.—ὡσπερ ἐγὼ κλπ.—ὡσπερ ἐγὼ γὰρ λανθάνομαι (=λησμονῶ) ἀπελθεῖν οἴκαδε καθήμενος ὧδε.

ἄπερ—ἤπερ=ἔπου.

ἀποισῆ· ἀποισοῦμαι=ἀποίσομαι. ἀποφέρομαι=λαμβάνω ὀπίσω (ὡς ὀφειλόμενον), λαμβάνω δικαιοματικῶς.

ἀπόκλαξον=ἀπόκλεισον.—ἀποκλάξας=ἀποκλείσας.

ἀποκλίνομαι=στηρίζομαι ἀκκουμβῶ.

ἀπομάσσω=1) σπογγίζω, 2) ἰσάζω με τὸ ἀπόμακτρον (τὴν κόφτρα)

τὸ μέτρον τῶν καρπῶν (σίτου κλ.), πληρῶ ἀκριβῶς.—μήμοι κενεάν (χοίνικα) ἀπομάξῃς=μὴ μοῦ ἰσάσῃς με τὴν κόφτραν, μὴ μοῦ γεμίσῃς ἀκριβῶς τὴν κενὴν χοίνικα, ἄφησέ την κενήν. Παροιμία ἀπὸ τῆς διανομῆς τοῦ σίτου εἰς τοὺς δούλους ὑπὸ τῶν

ἐπιστατῶν, οἵτινες δὲν ἐπλήρουν τὴν χοίρικα. Ἡ ἔννοια: δὲν σὲ ἔχω ἀνάγκην, διότι δὲν εἶμι δούλη σου. Μὴ μοῦ ἰσάσῃς τὴν χοίρικα. Ἄφησέ τὴν κενὴν (πρβλ. νὰ μοῦ κόψῃς τὸ νερὸ νὰ ξεραθοῦν τὰ πράσα, τὰ ὅποια δὲν ἔχω).

ἀποτίματα = ἀπομαθήματα.

ἀπρίξ = σφιγκτά.

ἀπφῦς = μπαμπᾶς, τατᾶς. Πικιδικὸν ὑποκοριστικόν.

ἄπωθεν = μακρὰν. — τυτθὸν ὅσον ἄπωθεν = τόσον μακρὰν ὅσον εἶνε ὀλίγον (τυτθόν), ὀλίγον μακρὰν. —

ἀργαλέω = ἀργαλέου = δεινοῦ. —

ἄρδω = βρέχω.

Ἄρεθουσα = περιφημὸς πηγὴ τῆς Σικελίας παρὰ τὰς Συρακούσας πηγάζουσα κατὰ τὸν μῦθον ἐκ τοῦ Ἄλφειου.

ἀρέσκουμι τινά τιν. = εὐχριστῶ, ἱκανοποιῶ, φιλοδωρῶ τινὰ μέ τι.

ἄρκευθος = κέδρος.

ἄρνα = ἐξ ὀνομαστ. ἀρῆν = 1) ἄρσενικὸν πρόβατον, κριάς. 2) ἀρνίον, ὄρα σακίτας.

ἀσκητὸς = μετὰ τέχνης καμωμένος, ἐστολισμένος.

ἄσσον (ἄγγι) = πλησιέστερον.

ἄσῳ ἄσεῦμι = ἄσσομαι (ἄσω) = θᾶ τραγουδήσω.

Ἄταλάντη = παρθένος ὠραιότατη καὶ λίαν ταχύπους. Ἀποφεύγουσα διὰ χρησμὸν τὸν γάμον ἐπρότεινε εἰς τοὺς μνηστῆρας ἀγῶνα δρόμου ὑπὸ τὸν ὄρον τὸν ἡττώμενον νὰ φονεύῃ, τὸν δὲ νικητὴν νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον. Ἐν τῷ δὲ πολλοὺς εἶχε φονεύσῃ, ὁ Ἴππομένης ἀναλαβὼν τὸν ἀγῶνα ἔρριπτε κατὰ τὸν δρόμον χρυσαῖα μῆλα τῶν Ἐσπερίδων ὁσθέντα αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ νικήτῃς αὐτὴν ἀσχολουμένην περὶ τὴν συλλογὴν τῶν μῆλων τὴν ἔλαβε οὐζυγον.

ἄτερ = μακρὰν

ἀτιτάλλει = περιποιεῖται.

ἄτροπος = ἀδιάρκτος, αἰώνιος

ἄτρυτος = ἐπέραντος, ἀτειλείωτος

ἀτύξι = ὥστε νὰ ἐκπλήξῃ. — ἀτύζω = τκράττω, ἐκπλήσσω.

αὐ = ἐξ ἀντιθέτου, ἀφ' ἑτέρου.

αὐλά = αὐλή = τὰ ἀνάκτορα. — ἐξ αὐλας ἐν ἔρχῃ.

αὐλεία (θύρα) = αὐλόπορτα.

αὐτεῖ = αὐτοῦ, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει (χωρὶς νὰ κινῆται).

- αὔτις=αὔθις=πάλιν.
 αὐτῶ=αὐτοῦ
 αὐτως=ἔτσι, ἄνευ κρότου.
 ἀφνειός=πλούσιος
 ἄχραντον (ἄ—χραίνω)=ἁμόλυντον, ἀμεταχειρίστον, ἀνέγγικτον.
 ἄωρι νυκτός=εἰς ἀκατάλληλον ὥραν τῆς νυκτός, ἀργὰ τὴν νύκτα, μεσάνυκτα.
 βαίτα=δερμάτινον φόρεμα τῶν ποιμένων, διφθέρα, κοζόκα.
 βᾶμες=βῶμεν=ἄς υπάγωμεν.
 βαρυμάνιος=βαρυμήνιος, ὁ βαρεῖαν μῆνιν (ὀργήν) ἔχων.
 βαρύς=ἀφόρητός, φοβερός.
 βατεῦνται (βατέω)=βατεύονται.
 βέβηλοι=ἀμύητοι (τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων)
 βέλεμον=βέλος.
 Βελλεροφῶν=υἱός τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου, ὀνομαστός, διότι ἐφόνευσε τὴν Χίμαιραν.
 Βερενίκη=μήτηρ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ συζύγου του Ἀρσινόης θεοποιηθεῖσα μετὰ τοῦ συζύγου τῆς ὑπ' αὐτῶν (πρβλ. 1ῷ, 47).
 βιάζευ=βιάζου (βιάζομαι)=ἔνοιγε διὰ τῆς βίας δίοδον.
 βόλος=ρίψιμον—εἰς βόλον=διὰ νὰ τὸ ρίψῃ
 βομβεῦντι=βομβοῦσι=βουΐζουν.—ἡ βομβεῦσα μέλισσα=ἡ ὁποία βομβεῖ.
 βοτὰ=βοσκήματα, πρόβατα
 βουκόλος=βοσκός βοῶν.—ὁ βουκόλος=ὁ Ἀγχίσης, ὅστις ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἰλείαν.
 βοῦτας=βουκόλος
 βράγχια=τὰ σπάραχνα τῶν ἰχθύων.
 βρόχθος=φάρυγξ, καταπιώνας.—κατὰ βρόχθοιο γένοιτο=εἶθε νὰ υπάγῃ (νὰ ὀλισθήσῃ) τοῦτο κάτω ἀπὸ τὸν φάρυγγά σου γλυκὺ ὡς μέλι, εἶθε νὰ σοῦ γεῖνῃ αὕτη ἢ εὐχαρίστησις, εἶθε νὰ ἀπολαύσης ταύτης τῆς ἡδονῆς.
 γᾶ=γῆ—ἐν τᾶ γᾶ=ἐν τῇ χώρᾳ (ταύτῃ)
 γαθεῖ=γηθεῖ=χαίρει.
 γαλαίαι=αἱ γαλαῖ. παροιμία κατὰ τῶν ὀκνηρῶν (πρβλ. τὰ ἡμέτερα : κύττα μὴ ξυπνίσῃς τῆς γάτες, μὴ σπάσῃς ταυγά.
 γᾶμαι=γῆμαι=νὰ λάβῃ σύζυγον.

γὰρ δὴ, ἦ γὰρ=διότι βεβαίως.

γαρύσαιντο=γηρύσαιντο (γηρύομαι)=εἶθε νὰ ψάλωσι—ἀηδόσι=μὲ

τὰς ἀηδόνας (διαγωνιζόμεναι).

γελᾶντι=γελῶσι.—γελάοισα, γελάσα=γελῶσα.

γαῦρος=ὑπερήφανος, καμαρώνων.

γενώμεθα - τί γενώμεθα ; =τί νὰ γείνωμεν, τί νὰ κάμωμεν.

γεραίτερος=ἐντιμότερος.

γεώλοφος=γῆλοφος=λόφος ἐκ χώματος (ἔχι πετρώδης)

γλαυκός=στίλβων, γαλανός.

γλυκύμαλον=γλυκύμηλον.

γλύφανον=ἐργαλεῖον λεπτουργικὸν πρὸς γλυφὴν (σκάλισμα) ξύλων,

κοινῶς σκαρπέλλο.—γλυφάνοιο ποτόσδον=ἔχον ὁσμὴν γλυφά-

νου, μυρίζον ὅπως τὸ ξύλον τὸ σκαλιζόμενον μὲ τὸ γλύφανον,
καινουργές.

Γολγοί=πόλις τῆς Κύπρου.

γραιᾶν=γραιῶν=παλαιῶν.

Γραῖω=Γραίου (ἦ)=ἡ θυγάτηρ τοῦ Γραίου.

γράμματα=ζωγραφήματα, προσχέδια (μοντέλα).

γριπεὺς=άλιεύς.

δαίδαλιμα=ἀριστούργημα.

δαλεῖται=δηλεῖται (δηλέομαι)=βλάπτει.

δαμάλαι=δαμάλεις, αἱ δυνάμεναι δαμασθῆναι.

δέδμανθ' =δέδμηνται. δέμω=κτίζω.

δεδύκειν=δεδυκέναι=ὅτι ἔχει δύση.

δέπας=ποτήριον.

Δευκαλίωνες=οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ὁ Ἕλληρ, ὁ Ἀμφι-
κτύων καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν.

δηθᾶ=πολὺν καιρὸν.

διαδὺς κισσόν=διελθὼν τὸν περὶ τὸ ἄντρον κισσόν.

διαθρύπτομαι=ἐτοιμάζομαι, κυρίως κάνω τὰ νάζια μου, λαμβάνω
τὴν στάσιν μου.

διαξεῖς=διάξεις, διάγω.

διαχρησεῖται=διαχρήσεται. διαχρῶμαι=διαφθείρω, καταστρέφω.

δίγη=ὕδατοστρόβιλος.

Διοκλείδης=σύζυγος τῆς Γοργούς.

Διομήδης=υἱὸς τοῦ Τυδέως βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, εἰς ἐκ τῶν ἄν-
δρειοτέρων Ἑλλήνων τῶν ἐκστρατευσάντων κατὰ τῆς Τροίας

τραυματίσας κατά τινα μάχην (Ἰλ. Ε. 336) τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν χεῖρα.

εἰφρος=κάθισμα ἄνευ στηρίγματος τῶν γούτων καὶ τῶν χειρῶν, σκαμνί.

Διωναία=ἡ Ἀφροδίτη ἐκ τῆς μητρὸς τῆς Διώνης.

δοκησεῖς (δοκῶ)=θά νομίσης. Ἡ σύνταξις: δοκησεῖς πεπλυσθαί νιν (αὐτό) ἐν κράναισι (κρήναις) Ὠρῶν, εἰς τὰς κρήνας, ἐν αἷς, λούονται αἱ Ὠραι, αἷτινες εἰς τὰ ἀντικείμενα, μεθ' ὧν ἔρχονται εἰς ἐπαφήν, μεταδίδουσι κομψότητα καὶ χάριν.

δριμύς=ὁ καίων (τσούζων) εἰς τὴν γεῦσιν, τσουχτερός.—δριμεῖα χολή=δραστικὸν δηλητήριον (φαρμάκι).

δρυὸς ἄκρα=ἀκρόδρυα=ὄπωροφόρα δένδρα.

δύσεως=κακός, ἀδέξιος ἐραστής.

δύσσοος (δυσ-σόος, σώος)=ἄθλιος, δυστυχής.

δύστανος=δύστηνος=ἄθλιος.

ἔγεντο=ἐγένετο.

ἔγκειμαι=εἶμαι ἀφωσιωμένος.

ἔγχει, ἐγγέω=χύνω.

ἔγχριστον=ἐπαλειφόμενον, ἐπιχρίομενον.

ἐθειράζω=κομῶ.—καλὸν ἐθειράζοντες=καλὴν κόμην τρέφοντες, καλλιέθειροι, καλλίκομοι.

εἶδατα (εἶδαρ)=ἐδέσματα, πλακοῦντες, πέμματα, γλυκύσματα.—

ὅσα εἶδατα κλ. ἡ σύνταξις: ὅσα εἶδατα γυναῖκες πονέονται ἐπὶ πλαθάνω—ὅσα τε (πονέονται) ἀπὸ μέλιτος—τά τε (πονέονται ὀπτῶσαι) ἐν ἐλαίῳ, πάντα (ταῦτα) αὐτῷ τῆδε πάρεστι πετεγνά καὶ ἐρπετὰ (κατηγορ).

εἰλεός=φωλεὰ (θηρίου, ὄφεως), τρύπα.

εἰλοῦμαι=περιελίσσωμαι

εἰμές=ἔσμέν—ἐν καλῷ (τόπῳ)=ἐν ἀσφαλείᾳ.

ἐκαστέρω=πολὺ μακράν.

ἐκλανθάνω=λήθηην ἐμποιῶ.

ἐκνασεῦντι=ἐκνασοῦσι (ἐκναίω) = θὰ διαφθείρωσιν ὄλα, δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν γὰ εὐχαριστηθῶμεν

ἐκπεπότασαι (ἐκπέτομαι)=ποῦ ἔχεις πετάξῃ με τὸν νοῦν σου, τί ἀνοησίαι εἶνε αὐταὶ ποῦ σκέπτεσαι.

ἐλαύνω=βόσκω.

ἐλέγευ=ἐλέγου=ἐλέγεσο.

ἔλῃ αἰρῶ=λαμβάνω.

Ἐλίκης ἡρίον=τὸν τύμβον τῆς Ἐλίκης εὐρισκόμενον ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Ἡ Ἐλίκη, ἥτις ὠνομάζετο καὶ Καλλιστώ, ἦτο θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος. Ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐγέννησεν, ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀρκάδα. Ταύτην ὁ Ζεὺς διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας μετεμόρφωσεν εἰς ἄρκτον, τοξευθεῖσαν δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατὰ διαταγὴν τῆς Ἥρας κατέταξε μεταξὺ τῶν ἀστέρων ὀνομάσας Μεγάλην ἄρκτον.

ἔλιξ=τὸ γυριστὸν βλαστάρι (κοινῶς ψαλίδα) τοῦ κισσοῦ, τοῦ κλήματος κ.λ.

ἐλικτάν=ἐλικτήν=ἥτις δύναται νὰ στρέφηται περὶ τὸ χεῖλος, νὰ ὀλισθαίνει κατὰ μῆκος τοῦ χεῖλους.

ἐλίχρυσος=φυτὸν ἀναρριχώμενον μετὰ χρυσοειδοῦς ἀνθούς ἢ καρποῦ, κοινῶς δάκρυα τῆς Παναγίας.

ἐλλοικιεύω=φαρεύω.

ἐμίν=ἐμοί.—ἐμίν δοκεῖ=ὡς ἐμοί δοκεῖ.

ἐμπερόναμα ὄρα περονατρίς,

ἐναλλα=ἄλλοτα, ἀλλ' ἀντ' ἄλλων.

ἐνδιαθρύπτομαι=καμαρώνω, κάμνω νάζια.

ἐνδινοῦντι=ἐνδινοῦσι=περιστρέφονται, κινοῦνται,

ἐνδοί=ἐνδον=μέσα.—ἐνδοί πᾶσαι=μέσα εἶνε ὄλαι. Παροιμία ἐπὶ ἀσφαλιζομένων προσελθούσα ἀπὸ τῶν γάμων. Αἱ φίλαι τῆς νύμφης συνοδεύουσαι αὐτὴν μέχρι τῆς θύρας τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου προσποιοῦνται ὅτι δὲν θέλουσι νὰ τὴν ἀφήσουν εἰς τὸν γαμβρόν. Ἐκεῖνος δὲ ἀποχωρίσας αὐτὴν ἀπὸ τὰς ἄλλας καὶ ἐγκλείσας μαζὶ τοῦ ἐν τῷ θαλάμῳ, ἐν ᾧ εἰς ἓκ τῶν φίλων του φυλάττει τὴν θύραν, ἀναφωνεῖ μετὰ χαρᾶς «μέσα εἶνε ὄλαι» δηλ. ἐκεῖναι ὑπὲρ ὧν ἐνδιαφέρομαι.

Ἐνδυμίῳν=ποιμὴν ἢ κυνηγὸς ὃν ἐρωτευθεῖσα ἡ σελήνη ἐβύθισεν εἰς αἰώνιον ὕπνον ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου τῆς Καρίας καὶ κатερχομένη καθ' ἐκάστην νύκτα ἠσπάζετο.

ἐνεΐκαι=ἐνέγκαι (φέρω) εἶθε νὰ φέρῃ, νὰ παραγάγῃ.

ἐνεῖσαι. ἐνήμι=ἐμβάλλω.

ἐνθ'=ἐλθέ.

ἐνόρχας=ἐνορχος, βρβᾶτος, ὁ μὴ εὐνοῦχος.

ἐντί=εἰσί.

ἐντοσθεν=ἐντός, δηλ. ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ κισσοβίου, ἐν ἀντιθέσει.

- πρὸς τὴν κατὰ τὰ χεῖλη αὐτοῦ γυρλάνδαν τοῦ κισσοῦ.
 ἐξεῖς=ἐξεῖς (ἔχω).— οὐχ ἐξεῖς ἔλαττον=δὲν θὰ εἶσαι χειρότερα
 (ἢ ἔχεις νῦν ἐν τῇ θαλάσῃ).
 ἐξένθους=ἐξέλθους (εἶθε).
 ἐπίπαστον=ἐπιπασσόμενον, πασπαλιζόμενον.
 ἐπιρρεῖ=ἐπέρχεται (ὡς χεῖμαρρος).
 ἐπόνασαν=ἐπόνησαν=ἐξετέλεσαν.
 ἐπτάδραχμος=ὁ ἀξίζων ἐπτά δραχμάς. Ἡ σύνταξις: ἔλαβε (ἡγό-
 ρασε) χθὲς πέντε πόκους (ἐρίων) ἐπταδράχμους (πρὸς ἐπτά
 δραχμάς ἕκαστον), κυνάδας (ὄντας, ὄχι ἔρια), ἀποτίγματα κτλ.
 ἔραμαι=ἔρω.
 ἔριθοι=ἐργάτιδες, ὑφάντριαι.
 ἔρινοι=ἄγριαι συκαῖ, ἀνωφελεῖς, ἄχρηστοι.
 ἐρίφως=ἐρίφους. Ἐρίφος καὶ ἐρίφιον=τὸ νεογνὸν τῆς αἰγός, κα-
 τσικάκι.
 ἐρίσδων=ἐρίζων=ἀγωνιζόμενος.
 ἔρπ'=πήγαινε, σῦρε.
 Ἐρυξ=ὄρος τῆς Σικελίας παρὰ τὸ Δρέπνον ἀκρωτήριον ὀνομα-
 στὸν διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ναὸν τῆς (Ἐρυκίνης) Ἀφροδίτης.
 ἔρωτες=εἰδῶλα ἐρώτων παρεμβεβλημένα μεταξὺ τῶν φύλλων καὶ
 φαινόμενα ὡς πετῶντα μὲ τὰς νέας τῶν πτέρυγας.
 ἔρωτύλος ὑποκορ. τοῦ ἔρωτος=ἀγαπητικὸύλης. Ὁ ὑποκορισμὸς πρὸς
 συμπάθειαν.
 ἐσδώμεθα=ἐζώμεθα=ἄς καθίσωμεν.
 ἐσορῆ=ἐσορᾶ.
 ἔστε=ἔως.
 ἐστήκαντι=ἐστήκασιν=εἰσὶ.
 ἔτυμα=ἀληθινά, πραγματικά.
 ἐτώσια=μάτην.
 εὐδαίμων.— εἰ γένοιτο κτλ. =ἐὰν θέλῃς γὰ εἶσαι εὐδαίμων
 Εὐνότη=θεραπαινὶς τῆς Πραξινόης.
 Εὐτυχίς=θεραπαινὶς τῆς Γοργοῦς.
 εὐχομαι=καυχῶμαι.
 ἐφαρμίσδων=ἐφαρμόζων συνδέων.
 ἐφίμερος=πόθητός.
 ἔχειν=ἔχειν=κρατῆναι.
 ἔχοισα=ἔχουσα· ἀνὰ ἔχοισα=συγκρατοῦσα.

ζαλω=ζηλω

ζαλωτός=ζηλευτός, εὐτυχής.

ζατεῦσα=ζητοῦσα.

ἡβη=νεανική ηλικία.

ἡλιος.—πάνθ' ἄλιον δεδύκειν=δτι ἔχει δύσῃ δι' ἡμᾶς ὄλος ὁ ἥλιος, ὁ ἥλιος ὄλων τῶν ἡμερῶν, ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ τελευταία. Τὸ δέχομαι, ἀλλὰ μάθε δτι ὁ Δάφνης κλ.

ἡ μάν=βεβαίως.

ἡμεν=εἶναι.

ἦνθε=ἦλθε.

ἦνίδε=ίδού.

ἦ ῥα=ἔ λοιπόν, ἀλήθεια λοιπόν.

Ἦρα—σύζυγος τοῦ Διός. Τὰ τοῦ γάμου των ἐγένοντο ὡς ἐξῆς· Ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ ἡ Ἦρα δὲν ἠθέλεν αὐτόν, κρύος σφοδρὸν ποιήσας καὶ λαβὼν μορφὴν κόκκυγος κατάφυγεν εἰς τὰ γόνατα αὐτῆς διὰ τὸ κρύος. Ἡ Ἦρα ἐδέχθη τὸ πτηνὸν ἐξ οἴκτου. Μεταμορφωθέντος δὲ ἐκείνου εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἦλθον εἰς γάμον.

ἦρατο (ἔραμαι)=ἦρατο.

ἦριον = τάφος, τύμβος

θάμα=θέαμα,

θαητός=θεατός=ἀξιοθέατος, ἀξιοθαύμαστος,

θαλλός=τρυφερός κλάδος, κλαρί.

θάσαι=θέασαι (θεῶμαι)=παρὰτήρησον.—θασόμεναι=θεασόμεναι.

θέλοισα=θέλουσα.

θέμις. οὐ θέμις (ἔστι)=οὐ θεμιτὸν ἐστι, δὲν ἐπιτρέπεται.

θερίστριον=φόρεμα καλοκαιρινόν, ἡ περονατρίς.

θεσπέσιος=ἀνέκφραστος, ἄπειρος.

θεσπίξασα=θεσπίσασα (θεσπίξω)=εἰπούσα.

θήλεια=ἡ γυνή· οὐδὲν σοφώτερον ἢ θήλεια=ἀπὸ τῆν γυναῖκα (γενικῶς), δηλ. τὸ σοφώτερον πράγμα εἶνε ἡ γυνή.

θήν=βεβαίως, νομίζω, μοῦ φαίνεται. Εἰρωνικόν.

θολία=πῖλος ψιάθινος μὲ πλατὺν γυρον καὶ κωνικὸν σχῆμα.

θύμβρις=ἄγνωστον ὄρος τῆς Σικελίας.

θύννος=εἶδος ἰχθύος, ὁ τόννος.

θῶκος=θάκος (θάσσω)=κάθισμα.

θῶς=τὸ τσακάλι.

θῶτερον=τὸ ἔτερον.

ἴα=μενεξεδες.

Ἰάλεμος=πένθιμος φθῆ.—ἤριστευσε τὸν Ἰάλεμον=ἔλαβε τὸ βραβεῖον ἐν τῷ Ἰαλέμῳ.

Ἰάπτω=πληγῶνω.

Ἰασίων=υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥλέκτρας. Τοῦτον ἠγάπησε ἡ Δημήτηρ καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Πλούτον. Εἰς τὸν Ἰασίωνα ἡ Δημήτηρ ἐνεπιστεύθη τὰ μυστικά της, εἰς τοῦτο δὲ ἀναφέρεται ἡ φράσις: ὄσα οὐ πευσεῖσθε βέβηλοι.

Ἰαύω=κοιμῶμαι.

Ἰδα=Ἰδη, ὄρος τῆς Τροίας.

Ἰδάλιον=πόλις τῆς Κύπρου.

ἰδησῶ=ὀψομαι (ὀρῶ)=θὰ ἴδω.

Ἰλαθι (ἰλάομαι)=ἰλάσθητι, γενοῦ ἴλεως. Εὐχρηστον μόνον κατὰ προστακτικὴν.

ἴνες=αἱ ἴνες τῶν μυῶν, οἱ μύες.

ἰοῖσα=ιοῦσα=ἐλθοῦσα.—αὐτις ἰοῖσα=ἐλθοῦσα πάλιν.

ἰουλος=τὸ χνοῶδες γένειον, τὸ φυόμενον τὸ πρῶτον εἰς τὰς παρειὰς τῶν νέων, τὸ πρῶτον γένειον.

ἰσατι=οἶδε.—ἴσαντι=ἴσαι (οἶδα).—ὀλβια ὄσα ἴσατι=εὐτυχῆς (ἡ ἀοιδὸς) δι' ὄσα γνωρίζει.

ἰσχὰς ἀδος=ξηρὸν σῦκον.

ἴτε παρακελευσμ.—ἐμπρός, ἔλατε.

κά=ἄν—ἔλοιτό κα (ἔλοιτο ἄν) τῶνδε=ἤθελε προτιμήσῃ ἀπέναντι τούτων.

καθίζω=κάθημαι ἢ καθίζω ἄλλον.—καθίζας=καθίσας.

ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ=κάμη νὰ καθίσῃ εἰς τὴν ξέρα (νὰ ναυαγήσῃ), ματαιώσῃ.

καῖκα δῆ=καὶ ἄν βεβαίως.

κακόν=πλήθος.—ὄττω λέγομεν, κόσμος καὶ κακό, πρβλ. ἓνα μάλε (malus=κακός) ἄνθρωποι.

καλὸν ἐπίρ.=ῶρατα.—τὸ καλὸν=λίαν.

Καλυδώνιος=ὁ κάτοικος τῆς Καλυδῶνος πόλεως τῆς Αἰτωλίας.

κάλυξ=ἡ θήκη ἢ περιέχουσα τὸ ἄνθος (ἰδίᾳ ῥόδου), μουμπούκι, γοντζές.

κάμνω=κοπιάζω.—κεκμακῶς=κουρασμένος.

κάποι=κῆποι=ἄνθη καλούμενα κῆποι. Κατὰ τὰς ἐφορὰς τοῦ Ἀδῶνιδος αἱ γυναῖκες ἐξέθετον κάνιστρα, ἐν οἷς εἶχον σπεῖρη ἄνθη ταχέως ἀναπτυσσόμενα καὶ ταχέως πίπτοντα, σύμβολα τῆς

βραχύτης τῆς ζωῆς. Ἡ ἀνθη ταῦτα ἐκαλοῦντο κῆποι τοῦ Ἄδωνιδος.

καρτερός=κύριος. — τὸ καρτερόν=λίαν, δυνατά.

κρῶ=κηροῦ.

καταδύομαι. — ὡς κατέδυν= ἵνα ἐβυθίζομην.

καταλείβεται=καταρρέει, καταπίπτει. — Ἡ σύνταξις, ἀδιόν ἐστὶ τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχῆς τῆγο ὕδωρ καταλείβεται. Ἄνευ βραχυλογίας : ἀδιόν ἐστὶ τὸ τεὸν μέλος ἢ ἐστὶ τὸ καταχῆς ὕδωρ ὃ καταλείβεται (=ὁ ἦχος, τὸ κελάρυσμα τοῦ λάλου ἐκείνου ὕδατος, ὅπερ καταλείβεται).

κατάντης=κατωφερῆς

καταπτυχῆς=πολύπτυχος.

καταρρεῖ= ἔρχεται (τρέχουσα) ὡς τὸ νερὸ τὸν κατήφορο), ἀδιαφιλονικῆτως ἀνήκει.

κατασμήχω=κατακαίω.

καταχῆς=κατηχῆς (κατὰ ἦχος=ὁ δυνατὰ ἦχων, ἠχηρός.

κατεναντίον=ἀπέναντι.

καυτὰ=καὶ αὐτῆ=καὶ μόνη μου.

κείσομαι=κείσομαι=θα κοιτώμαι.

κεις ὥρας κῆπειτα=καὶ εἰς τοῦτο τὸ ἔτος, δηλ. καὶ τώρα καὶ ἔπειτα, ἐπομένως εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ἄλλοι καὶ τοῦ χρόνου (εἰς νέωτα) καὶ ἔπειτα.

κεκροτημένοι=σφυρηλατημένοι, καμωμένοι.

κέλομαι. ἐκέλευ=ἐκέλου=ἐκέλευες.

κενός=κενός: — κενεὸν φίλημα=ἀπλοῦν φίλημα, φίλημα μόνον.

κεραός=κερασφόρος.

κερτομέω=ἐμπαίζω, γελῶ.

κεύθουσα=κεύθουσα=μηχανωμένη. κεύθω=κρύπτω.

κῆγών=καὶ ἐγώ.

κῆν=καὶ ἐν.

κῆξ=καὶ ἐκ.

κῆφα=καὶ ἔφη.

κίκιννος=βόστρυχος, τρίχες κοπτόμεναι ἐκ τῆς κόμης τῶν ἑραστῶν.

κινεῦ=κινεῦ. — κινεῦ δὴ=κινήσου (ντέ) λοιπόν.

κισσύβιον=ποτήριον ἐκ ξύλου καὶ ἰδίᾳ ἐκ κισσοῦ, κοινῶς τάσαι.

Λέγεται καὶ σκύφος.

Κισσαίθα=ὄνομα αἰγός,

κιχλίζοντι=κιχλίζουσι=γελῶσι με λεπτήν φωνήν, κάμνουν κι-κι κί.
κλάξ=κλείς.

κλισμός=κλίνη.

κλύζω=καλύπτω.—κεκλυσμένος=κεκαλυμμένος με στῶμα, ἐμπεποτισμένος.

κνάκωνα=κνήκωνα ἢ κνηκόν=κοκκίνην, βούσον Ὀνομα τράγου διὰ τὸ ἐρυθροκίτρινον τρίχωμά του (πρβλ. τὰ σημερινά : λάγιο ἀρνί, βούσα γίδα, καρᾶς, ψρῆς (ἔπρος) κλ.

κόλπος=τὸ κατὰ τὸ στήθος μέρος τοῦ ἐνδύματος τὸ κολπούμενον ἐκ τῆς ζώνης.

κομάσαι=κομήσαι—κομήσειε (κομάω—ω)=εἶθε νὰ εἶνε ὡς κόμη (ἄνθος), εἶθε νὰ ἀνθίσῃ.

κονίω=σκονίζω, ἐπιπάσσω.—κεκονιμένος=πασπαλισμένος, ἔχω ἔδω καὶ ἐκεῖ.

κόριον=μικρὰ κόρη, κοριτσάκι μου. Ὁ ὑποκορισμὸς δηλοῖ συμπάθειαν.

κορύπτω (κορυφή) κτυπῶ με τὴν κεφαλὴν, κουτρίζω. Λέγεται καὶ κυρίττω=κερατίζω.

κοσκινόμαντις=ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη, προφητεύουσα. Ἡ κοσκινομαντεία μνημονεύεται πολλάκις ἰδίᾳ πρὸς ἀνακάλυψιν κλεπτῶν.

κοῦφον=ἀνακουφιστικόν, καταπραῦντικόν τῶν πόνων.

κοῦτι=καὶ οὔτι=οὐδὲθως.

κράνα=κρήνη.—κράνας=κρήνας.—Κραναῖται, νύμφαι τῶν κρηνῶν, αἱ λεγόμεναι Ναϊάδες.

κρίνα λευκὰ=ζουμπούλιζ.

κρηπίς=στρατιωτικὸν ὑπόδημα.

κροκοίς=κροκόχρους.

κυάνοφρυς=μαυροφρύδης.

Κυθήρεια=ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῶν Κυθήρων, ὅπου ἀρχαίῳθεν ἐλατρεύετο.

κυλοιδιάω=ω (κύλα-οιδάω)=ἔχω ᾠδηκότα (πρησιμένα) τὰ κύλα (=τὰ ὑπώπια, τὰ ὑπὸ τὰ κάτω βλέφαρα μέρη τοῦ ὀφθαλμοῦ) ἐξ ἀγρυπνίας λόγῳ ἔρωτος.

κονοθαρής=τολμηρὸς (κυρίως θρασύς, ἀναιδῆς ὡς κύων).

κυνᾶς=ἀδος=σκυλλότριχα, σκυλλόμαλλο.

κύπειρος=εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ (ἀγριάδας) φυομένου εἰς ὑγροῦς

τόπους (κοινῶς κύπερη)

Κύπρις=ἡ Ἀφροδίτη διὰ τὴν ἐν Κύπρῳ λατρείαν τῆς.

κυρέω=ἐπιτυγχάνω.

κώρος=κούρος=κόρος=παῖς, ἀγόρι. — κώρα=κόρη.

κωμάζω=διέρχομαι τὰς ὁδοὺς ἄδων καὶ χορεύων, κάμνω κῶμον (πατινάδα). Κῶμος δὲ εἶναι εὐθυμος πομπή μετ' ἄσμάτων καὶ χοροῦ κατόπιν ἑορτῆς ἢ συμποσίου. Ὁ μετέχων ταύτης ἐλέγετο κωμαστής, κωμάσδω π. τ. Ἀμαρυλ. = θέλω γὰ κάμω πατινάδα π. τ. Ἀμαρ

κωτίλαι=φλύαροι. — Κωτίλλω=φλυαρῶ.

λάζευ=λάζου. — λάζομαι=λαμβάνω.

Λαπίθαι = ὁ Πειρίθους καὶ ὁ Δρύας (Ιλ. 1, 262).

λάρναξ = κιβώτιον, σενδοῦκι.

λάσιος = δασύς, δασύθριξ.

λαψῆ — λαψοῦμαι, λήψομαι (λαμβάνω).

λελοίπει (ἀμετάβ.)=εἶχε σωθῆ.

λεπτὸν ἐόντα=λεπτυνόμενον, ἀδυνατίζοντα.

λήης (λάω-ῶ)=θέλεις.

Λυβύαθε, Λιβυκός=ἐκ τῆς Λιβύης.

λιγύζω=καταβάλλω. — καταλιγυξέειν=ὅτι θὰ καταβάλῃς.

λιγυρός=ὀξύφωνος.

λίνον=τὸ νῆμα (τῆς ζωῆς του). — ἐκ Μοιρῶν=τὸ προερχόμενον ἐκ τῶν Μοιρῶν, τὸ κλωσθὲν ὑπὸ τῶν Μοιρῶν.

Λύκαιον—ἄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἐφ' οὗ ἐγεννήθη ὁ Πάν.

Λυκαονίδης — ὁ ἕγγονος τοῦ Λυκάονος, ὁ Ἀρκάς, υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος (ἄρ. Ἑλλάκη),

λύσσα=ἔρωτικὴ μανία.

μά, ἐπιφών. θαυμασμοῦ=μπᾶ.

μαζός=μαστός.

μακάδας=μηκάδας (μηκός—ἄδος)=αἰγας.

μάκων=μήκων=παπαροῦνα.

μάλα=μήλα=1) μήλα (ὁ καρπὸς) 2) παίμνια.

μάλευρον=ἄλευρον.

μανοφόρος=μηνοφόρος=ὁ φέρων εἰς τὸ μέτωπον λευκὸν στίγμα μηνοειδές, ὅπως εἶνε ἡ σελήνη (μήνη) πρὸ τοῦ γὰ συμπληρώσει τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον.

μαρῦομαι=μηρῦομαι=ἐλίτσομαι.

μασεῦμαι=μαθήσομαι—θὰ μάθω.

Μελάμπους=περίφημος ἰατρός καὶ μάντις. Ἐλάσας εἰς Πύλον ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὴν Ὀθρυρὸν πόλεως Φυλάκῃς τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου καὶ λαβῶν ὡς ἀμοιβὴν τὴν ὠραίαν Πηρῶ ἔδωκεν αὐτὴν ὡς σύζυγον εἰς τὸν ἀδελφόν του Βίαντα, ἐξ οὗ αὐτὴ ἐγέννησε τὴν Ἀλφειβοίαν. Ἦτο δὲ ἡ Πηρῶ θυγάτηρ τοῦ Νηλέως βασιλέως τῆς Πύλου, ὅστις ὑπεσχέθη ὅτι θὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν κομίσοντα αὐτῆ τὰς βοῦς ταύτας.

μέλεται=μέλει—οὐ μέλεται οἶ=οὐ μέλει αὐτῷ.

μελίπνους (μέλι—πνέω)=γλυκύφωνος.

μελίσδεταί=μελίζεται (μελίζομαι—μέλος)=μελωδεῖ,

μελωδικῶς θροεῖ (ἐκπέμπει). Ὅμοιον τό : ἅ πίτυς ἄδει.

Μελιτώδης=ἐπίθετον τῆς Περσεφόνης, διότι προσέφερον εἰς αὐτὴν γλυκύσματα ἐκ μέλιτος.

μεσαμβρινόν (τὸ) ἐπίρρ.=τὸ μεσημέρι.

μέσον=ἐς μέσον θές=φέρει τὴν πάλιν εἰς τὸ μέσον (ἐδῶ).

μικκός=μικρός—τῷ μικκῷ παρεόντος=παρόντος τοῦ μικροῦ (παιδός, τοῦ Ζωπυρίωνος).

Μίλητος=ὀνομαστὴ διὰ τὴν ὑφαντικὴν ἱκανότητα τῶν γυναικῶν τῆς.

μίσγοισαι=μίσγουσαι=μιγνῦσαι,

μνᾶν=μνῶν (μνᾶ). Ἡ σύνταξις : κατέβα μοι ἀπὸ τοῦ ἴστοῦ (ἀντί)

μνῶν καθαρῷ ἀργυρίου πλέον ἢ δύο.

μνάσῃς=μνήσῃς (μιμνήσκω)—μὴ μνάσῃς=μὴ ὀμιλῆς περὶ αὐτοῦ, μὴν ἐρωτᾷς.

Μοῖσαι=Μοῦσαι—βουκολικὴ Μοῖσα=βουκολικὴ ψδῆ, ἡ τέχνη τοῦ ἄδειν τὰ βουκολικὰ ἄσματα.

μονώτατος=κατάμονος, ἐντελῶς μόνος.

Μορμῶ=φανταστικὸν τέρας πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν μικρῶν παιδίων, ἡ Μορμῶλα.

μουσίσδων=μουσίζων, ἄδων.

μοχθίζοντι=μοχθίζουσι=μοχθοῦσι.

μυρική=θαμνώδες φυτὸν ἐν ἐλώδεσι τόποις φυόμενον.

ναῖ=νηΐ.

νάρκισσος=ἄνθος εὐώδες (μανοῦσι).

νάσον=νησον.

νεβρός=τὸ νεογνόν τῆς ἐλάφου, τὸ ἐλαφόπουλον.

νεῖν. νέω=κολυμβῶ.

νεικεῖουσιν ἐπέετσι=λογομαχοῦσι. Τὸ β. νεικέω.

νεμεσσητά=νεμεσσητή=ἀξιόμειπτος.

νεοτευχῆς=καινουργῆς.

νέωτα ἐλλειπτικ.— ἐς νέωτα=καὶ τοῦ χρόνου.

Νικίας=ἱατρός καὶ ποιητής ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ Θεοκρίτου, εἰς
ὃν ἀπευθύνει τὸ 11 εἰδύλλιον.

νίμμα=τὰ ἀπονίμματα, τὴν λεκάνην τῶν ἀπονιμμάτων.

νιν=αὐτό.

νίτρον=ποτάσσα. Ἐναμειγμένον μετ' ἐλαίου ἐχρησίμειεν ὡς
σάπων.

νομευτῶ=νομιεύσω. νομεύω=βόσκω, φυλάττω.

Ἐν τῷδε νομευσῶ=θὰ βόσκω ἐν τῷδε τῷ τόπῳ

Νύμφαι=κατώτεροι θεότητες κατοικοῦσαι πανταχοῦ εἰς τὴν θά-
λασσαν καὶ εἰς τὴν ξηρὰν ὀνομάζονται δὲ αἱ τῆς θαλλάσης
Νηρηίδες, αἱ τῶν γλυκέων ὑδάτων Ναϊάδες, αἱ τῶν ὀρέων ὀ-
ρειάδες, ὀρεστιάδες, αἱ τῶν ἀγρῶν ἀγρονόμοι, αἱ τῶν δασῶν
δρυάδες, ἀμαδρυάδες κ.λ.

οἷς—ἴδος=προβα ἰνοῦλκ, ὑποκορ. τοῦ οἷς (οἷς)=προβατίνα.

οἰσῶ=οἷω (ἔρω).— οἰσεῦμες=οἷσομεν.

οἷχομαι=ἀπέρχομαι.

ὄκα=ὄτε.—ὄκᾶ=ὄτῃ=ἄλλοτε.=ὄκκα=ὄταν.

ὄλβιος=πλούσιος.—ἐν ὄλβίῳ (=ὄλβίῳ) κλ. =εἰς τοῦ πλουσίου
(τὴν οἰκίαν) κλ. Παροιμία, δηλ. ὅπου ἔχει πολλὰ ἐξοδεύει πολ-
λά. Διὰ τούτων δηλοῖ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς διὰ τὰ ἐξέλθη.

ὄλιγος=μικρός.

ὄμαλός=λειτός (ὄμαλός πῆχυς), ὄμοιος.

ὄμφαξ=ἄωρος σταφυλή· ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ὄμη=ἄγεινωτος.

ὄξος=ξίδι.—ὄξος ἅπαν=ξίδι μονάχο, δύστροπος.

ὄπώρα=φθινόπωρον.

ὄρεχθεῖν συγγεν. τῷ ῥοχθεῖν=κτυπῆν μετὰ πκτάγου, παφλάζειν.

ὄρη=ὄρα (ὄρῳ).—ὄρη δίφρον=κύτταξε διὰ δίφρου, φέρε.

ὄρχως=ὄρχους.—ὄρχος αἱ σειραὶ τῶν κλημάτων

ὄσδω=ὄζω.

ὄτ'=ὄτι (εἶδκ. ἢ αἰτιολογ.)=ὄτι, διότι.

οὔ=ὄπου.

οὔτῳς=οὔτε=τόσον, ἔτσι.—

ὄχνη=ἄπιον.

πᾶ=πῆ.—πᾶ ποκα (πότε)=ποῦ ἄρά γε.

παγά=πηγή.—

πάθω.—τί πάθω ;=τί νά γείνω, τί νά κάμω.—

παίγνια κακά=κακοὶ ἀπατεῶνες.

παίσδω=παίζω=1) διασκεδάζω. 2) ἀπατῶ.—οἶα ἔπαισδον=ὄποια
παιγνίδια (ἀπάτας) ἔκαμνον, ὅπως ἐξηπάτων.

πακτός=πηκτός, πηγμένός, στερεός.—πακτός=πηκτής=νεοπήκτου
χλωροῦ τυροῦ.

Πάν=Ἀρκαδικὸς θεὸς τῶν ποιμένων, εὐρετῆς καὶ διδάσκαλος τῆς
σύριγγος.

παντᾶ=παντῆ=πανταχοῦ.—παντᾶ ἀμφὶ δέπας=πανταχοῦ περὶ τὸ
ποτήριον, δηλ. κατὰ τὴν βᾶσιν καὶ ὑπὸ τὰ ὦτα, διότι τὰ ἄλλα
μέρη ἐπλήρουν αἱ εἰκόνες καὶ ὁ κισσός.—

πᾶξει=πῆξαι (πήγνυμι =νά πήξῃς.—πᾶξε=ἐπροξένησεν ἐμπαγέν.

πάρ=παρά, πλησίον.

παρκύπτω=παρακύπτω=προβάλλω (ἐκ τῆς θύρας, τὴν κεφαλὴν.

πάραιρος (παραίρω)=ἀνόητος, χαμένος.—ὁ πάραιρος ἐκεῖνος (ἐποίη-
σε), δηλ. ὁ ἄνδρας μου.

παρενθεῖν=παρελθεῖν.

παρεοῖσαν=παροῦσαν.—τὴν παρεοῖσαν (αἶγα) ἄμελγε, ποιμενικὴ
παροιμία δηλοῦσα, ὡς καὶ ἡ ἐπομένη: τί τὸν φεύγοντα (βοῦν)
διώκεις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἀπολαύῃ τῶν παρόντων ἀγα-
θῶν καὶ νά μὴ βασανίζεται ἐπιδιώκων τὰ ἀπόντα (πρβλ. στέργε
τὰ παρόντα.)

πάρεργον=τὸ πραττόμενον παρὰ τὸ κύριον ἔργον, τὸ ἔχον δευτε-
ρεύουσαν (ἢ μηδεμίαν) ἀξίαν.

παρερπω=πλησιάζω ἔρπων, κρυφίως.

παρθενος=τὰς παρθένους.

πασάμενος=ἄφ' οὗ μᾶς ἀποκτήσῃς (δούλας σου), μᾶς ἀγοράσῃς
τὸ ῥ. πάομαι=ἀποκτῶ.

Πατροκλῆς=Πάτροκλος.

πειρώμενοι=προσπαθούντες. Περὶ τῆς ἐννοίας πρβλ. τὴν σημερ.
παροιμίαν: ῥωτῶντας πάει στήν Πόλι καθεῖς.

πέλλα=ποιμενικὸν ἄγγειον δι' ἄρμεγμα, καρδᾶρα.

περιπέπταται (περιπετάννυμαι)=εἶνε ἀπλωμένος περίξ.

περιστέλλω=περιποιοῦμαι.

περονατρίς=φόρεμα ἄνευ χειρῶν ἐκ δύο τεμαχίων ὑφάσματος
 συνδεομένων κατὰ τοὺς ὄμους καὶ τὰ πλευρὰ διὰ περονῶν,
 πευσεῖσθε=πέυσεσθε (πυνθάνομαι).

πεφύκει (πρικμ)=πέφυκε=ἔχει φυτρώσῃ (ἕως τώρα), ὑπάρχει.

πετεγηνά καὶ ἐρπετά=εἰς μορφὰς πτηνῶν καὶ (ἄλλων) ζῴων.

πέτρα=βράχος.—πέτρα λεπρὰς=βράχος τραχύς. φαγωμένος ἀπὸ
 τὰ κύματα.

Πηγειῶ=Πηγειοῦ, ποταμοῦ τῆς Θεσσαλίας.

πήποχ'=πήποκα=πώποτε=ποτέ ἕως τώρα.

πήρα=σακκοῦλι (κυρίως πέτσινο), ταγάρι.

Πιερίδες=δηλ. Μοῦσαι, αἱ κατοικοῦσαι ἐν Πιερίᾳ τῆς Μακεδονίας
 παρὰ τὸν Ὀλυμπόν.

πικρὸς=δξύθυμος, ὀργίλος.

Πίνδω=Πίνδου, ὄρους τῆς Θεσσαλίας.

πίτυς=πεύκη, κουκουναριά.

πλάθανον=πλατεῖα σανίς, ἐφ' ἧς αἱ γυναῖκες πλάθουσι, πλαστήρι.
 πλατάγημα=κρότος.

πλαταγώνιον=φύλλον πλατὺ (διὰ κτύπημα) ὄρ. 3,29.

πλατεῖάσδοισαι=πλατεῖάζουσαι=μὲ τὴν πλατεῖαν Δωρικὴν προφο-
 ράν των, πλατεῖάζω=ὀμιλῶ πλατέως, ὅπως οἱ Δωριεῖς, οἵτινες
 ἐπλάτυναν τὴν φωνὴν διὰ τὴν συχνὴν χρῆσιν τοῦ α.

πλέον.—ἐπὶ τὸ πλέον=εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον, κυρίως=εἰς ἀνώ-
 τερον βαθμὸν ἢ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι.

ποθορεῦσα=προσορῶσα=προσβλέπουσα. Ἡ σύνταξις: ὦ τὸ καλὸν
 ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος (εἶ), ἦ: ὦ τὸ πᾶν λίθος (οὔσα) πο-
 θορεῦσα (ἐναντ. μετοχ.) τὸ καλόν. Ἡ ἐξήγησις: ὦ ὦραῖα
 προβλέπουσα, εἶσαι καθ' ὅλοκληρίαν λίθος, ἦ: ὦ σὺ ἦτις εἶ-
 σαι λίθος, ἐν ᾧ προβλέπεις ὦραῖα.—ἀπλούστερον θὰ ἦτο: ὦ
 τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν δὲ λίθος (οὔσα).—ποθορῆ=προ-
 σορᾶ.

ποικίλα=τὰ πεποικιλμένα διὰ διαφόρων κεντημάτων, τὰ κεντήματα.

ποιμαίνω=1) βόσκω ποίμνια, 2) διασκεδάζω, πραῦνω.

ποιολογεῦσα=ποιολογοῦσα=χορτολογοῦσα, συλλέγουσα μαγικὰς
 βοτάνας.

πόκα, ποκά=πότε, ποτέ,

πόκος=ὄγκος ἀκατεργάστου ἐρίου, ποκάρι.

πολεμισταὶ ἵπποι=(ἔρχονται) οἱ πολεμικοὶ ἵπποι, οἱ ἔχοντες πολε-

μικὴν σκευὴν καὶ προωρισμένοι διὰ τοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνας (τὰ πολεμιστήρια).

πολιὸς (λύκος)=ψαρός, ὄχι ἐκ τῆς ἡλικίας, ἀλλ' ἐκ φυσικοῦ χρώματος, φαιός, στακτερός.

πολύιδρις=ὁ πολλὰ γινωρίζων, πολύπειρος.

Πολύφαμος=ὁ γνωστός ἐκ τῆς ὀδυσσεΐας Κύκλωψ Πολύφημος ὁ τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

πόρτις=νεαρὰ βοῦς, μοσχίδα.

πόσσω=πόσου. — πόσσω κατέβη=ἀντὶ πόσου τιμήματος κατεβίβασθη ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ, δηλ. πόσον σοῦ ἐκόστισεν ἕως ὅτου κατεβίβασθη ἀπὸ τὸν ἱστὸν (τὸν ἀργαλειόν).

πότ, ποτὶ=πρός. — πότ τῷ Διὸς=πρός τοῦ Διὸς.

πόταγε=πρόσαγε (σαυτὸν)=πρόσελθε, πλησίασον.

ποταμείβετο=προσαμείβετο=ἀπεκρίθη.

ποταμέλγεται=προσαμέλγεται = ἀρμέγεται (πληροὶ μὲ τὸ γάλα τῆς) προσέτι.

ποτέθηκα=προσέθηκα. — τοῖς ἔργοις κλπ.=εἰς τὴν ἐργασίαν (τὴν κατασκευὴν του) καὶ τὴν ζωὴν μου ἀφιέρωσα, ἐθυσίασα. — ποτελέξατο=προσεῖπε.

ποτεμάξατο=προσεμάξατο, π ο σ μ ἄ σ σ ο μ α ι =προσκολλῶ. — οὐ ποτεμάξατο τὰ πλατάγημα = δὲν προσεκόλλησε, δὲν ἀπέδωκε προσκολληθὲν (διὰ τῆς προσκολλήσεώς του) εἰς τὸν πῆχυν τῆς χειρὸς τὸν (γνωστὸν) κρότον, τὸ σκάσιμο.

ποτίδοι κα=προσίδοι ἄν (προσορῶ) —λευκοτέρα προσιδεῖν=ὥστε νὰ σὲ προσβλέψῃ τις, ἐπομένως τὴν ὄψιν, τὸ πρόσωπον.

πότεχε=πρόσεχε.

ποτιδέρκομαι=προσδέρκομαι.

ποτίκρανον=προσκεφάλαιον.

ποτίσδων=ποτίζων.

πότνια=δέσποινα (Περσεφόνη).

ποτόσδον=προσόζον.

πρᾶν κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ πρόαν=πρώην=πρὸ ὀλίγου.

πρᾶτος=πρώτος. — πρᾶτιστος=πρώτιστος.

πρέπειν=ἀρμόζειν.

Πρίαπος=υἱὸς τοῦ Διουσίου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, θεὸς τῆς γονιμότητος.

- προγένειος=ὁ ἔχων προτεταμένον τὸ γένειον, τραγογένης.
 προῖησι=προῖησι=προχέει.
 προσέθιγε (προσθιγγάνω)=προσθήγγισε.
 προσπτύσσομαι=ἐναγκαλιζομαι.
 πετελέα—εἶδος δένδρου, φτελιά
 πτέρις=εἶδος φυτοῦ, φτέρη.
 πτύοντα (πτύω)=τὰ ὅποια ῥίπτουσιν ἔξω τοὺς ἀφρούς των, ὅπως
 ὁ πτύων τὸν σίελον.
 πτώξ—κός=λαγωγός.
 πυκάσδει=πυκάζει=καλύπτει, περιβάλλει.
 πυρναῖος=ῥιμος, τρώξιμος.
 πυρρός=ὁ ξανθός, ὁ βλάγκος.—χειλεα πυρρά=τὰ χεῖλη του εἶνε
 ξανθά, δηλ. καλύπτονται ἀπὸ ξανθὰς τρίχας, οἷαι εἶνε αἱ πρῶ-
 ται τρίχες (ὁ ἴουλος), αἱ ὅποαι δὲν κεντοῦν.
 Πύρρος=ὁ Νεοπτόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως.
 πωτῶνται=πέτονται.—Ἡ σύνταξις: οἷοι πωτῶνται ἀηδονιδέες ἐπὶ
 δένδρων ὄζον ἀπ' ὄζου πειρώμενοι πτερύγων ἀεζομενῶν (αὐξο-
 μένων)
 πῶς καὶ ποκα=καὶ πῶς ποτε=καὶ πῶς ἀρά γε.
 ραδινός=ἐπιμήκης καὶ λεπτός, ψηλόλιγνος, εὐλύγιστος.
 ράϊστα=ῥᾶστα (ῥαδίως)=ἀνετώτατα, ἀναπαυτικώτατα.
 ριπτει νόον=συχνὰ ῥίπτει, στρέφει τὴν προσοχὴν της.
 ροδόπηχυς=ὁ ἔχων ροδόχρους πήχεις (βραχίονας).
 ῥρόν=ῥεῦμα.—ἔβα ῥρόν—ἐπορεύθη εἰς τὸ ῥεῦμα (τοῦ Ἀχέροντος).
 σακίτας=σηκίτης (σηκός)=ὁ κρατούμενος ἐν τῇ μάνδρα. ὁ θηλά-
 ζων, ὁ γαλαθηνός.—ἄρνα σακίταν=ἄρνιον τοῦ γάλακτος.
 σᾶμα=σῆμα, μνημεῖον.
 σθένος=δύναμις.—ὄσον σθένος γυίων=τόσον ὄση εἶνε ἡ δύναμις
 τῶν μελῶν του, μὲ ὄλας τὰς δυνάμεις του.
 σιγᾶ=ἐν σιγῇ (ἔσο), σιώπησον, ἡ δοτ. τοῦ τρόπου.
 σιμός=ὁ ἔχων πεπλατυσμένην καὶ γυριστὴν πρὸς τὰ ἄνω τὴν ῥίνα,
 πατσουρός, τὸ ἀντίθετον γρυπός.
 σίνομαι=βλάπτω, καταστρέφω.
 σκανά=σκηνή=ξύλινον παρέπηγμα, παράγκα, μαγαζεῖον.
 σκιὰς=στέγη ἐκ κλημάτων ἢ ἄλλων φυτῶν διὰ σκιάν, κίσκι.
 σκιρτάω—ῶ=χοροπηδῶ.—οὐ μὴ σκιρτασεῖτε=μὴ σκιρτήσητε=μὴ
 χοροπηδᾶτε, καθίσατε ἡσυχᾶ, ἵνα μὴ ἐξεγερθῇ ἐναντίον σας

- ὁ τράγος.
σκοπιὰ=κορυφή.
σκοπιάζομαι=κατασκοπεύω.
σκύμνος=τὸ νεογνὸν τοῦ λέοντος καὶ ἄλλων θηρίων, ἐνταῦθα τῆς ἄρκτου, ἀρκουδόπουλον.
σκύφος=τὸ κισσύβιον.
σκῶψ=εἶδος γλαυκός, ὁ μπουφος.
Σαμία=ἡ Σάμος ὀνομασθὴ διὰ τὰ ἔρια αὐτῆς.
σμάμα=σμήμα=σάπων, σαπωνώδης ἀλοιφή.
σμάνος=σμήνος=1) ἡ κυψέλη, τὸ κουβέλι, 2) τὸ βασίλειον τῶν μελισσῶν, πλῆθος (σάν μελισσι).
σποδός=στάκτη, τέφρα.
στασῆ=στήση (στήσομαι). — ὅπως στασῆ = κύτταξε νὰ σταθῆς, στάσου. Ἔντονος παρακέλευσις κατὰ παράλειψιν τοῦ δρα ἢ τοιοῦτου τινός.
συμπαῖσθεν=συμπαίζεις.
σύριγξ ὁ αὐλὸς τῶν ποιμένων (τὸ καλάμι, ἡ φλογέρα καὶ ἴδια μουσικὸν ὄργανον συγκείμενον ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ ἀνίσων καλάμων συγκολλημένων πλαγίως πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελοῦν ἄνω μὲν εὐθειαν γραμμὴν, κάτω δὲ κλιμακωτὴν.
συρίσδες=συρίζεις=παίζεις τὴν σύριγγα.—ἀδὺ συρίσδες, ἡ σύνταξις: ἀδὺ τι τὸ ψιθύρ· μελίσδεται καὶ ἄ πίτυς ἄ ποτί ταῖς παγαῖσιν (οὔσα) ἀδὺ δὲ καὶ τὸ συρίσδες, ἄνευ βραχυλογίας: ἀδὺ τί ἐστι τὸ ψιθύρ. ὃ μελίσδεται καὶ ἄ πίτυς, ἀδὺ δὲ καὶ τὸ συρίσδες.
Συρίω=Συρίου=τῆς Συρίας, ἧς ὀνομαστὸν ἦτο τὸ τήλιον μύρον καλούμενον οὕτω ἐκ τοῦ φυτοῦ ἐξ οὗ κατεσκευάζετο.
σφ=σφέ=αὐτά.
σφυρὰ=οἱ ἀστράγαλοι.
σφύσδειν=σφύζειν=ὄτι ἔχω δυνατοὺς κτύπους, ἔχω φλεγμονήν.
σχαδῶν=κηρήθρα.
σχοῖνος=βουῖρον.
σώζομαι τινος=σώζομαι ἀπὸ τι.
ταί—αί.
τάκεται=λυώνει (ὡσάν τὸ κερὶ), φθίνει. ἐτάκετο=ἀπέθνησκε.
τάλαρος=κάλαθος πρὸς ἐνκπόθεσιν τυροῦ νεοπήκτου (ὄρ. ταρός).
τάμισος=λέξις Δωρικὴ=πυετία, κοινῶς πυτιά.
τάν=ἦν.—τάν μὲν—τάν δὲ=ταύτην μὲ (τὴν κλίην), ἐκείνην δὲ =

- τοῦτο μὲν τὸ μέρος τῆς κλίνης (μιας οὔσης), ἐκεῖνο δέ.
 τανίκα=τηνίκα=τοιαύτην ὥραν.
 ταρσοί=τυροβόλια, καλαμωταί ἐφ ὧν τὸν τυρὸν στραγγίζουσιν ἢ
 καλαθίσκοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσι.
 ταῦτα=ὡσαύτως (ἔχει), τὸ ἴδιο εἶνε.
 τὲ=σέ.
 τεῖθε=τῆθε, ἐδῶ.
 τεκῶν = πατήρ, δηλ ὁ Πτολεμαῖος ὁ α' ὁ Σωτήρ, εἰς ὃν ὁ υἱὸς
 Πτολεμαῖος ὁ β' ὁ Φιλάδελφος ἤγειρε ναόν.
 τέλος Μοίρας=τὸ μοιραῖον τέλος, ὁ θάνατος.
 τέμπη=πᾶσα ὥραία κοιλὰς, ἰδίᾳ δὲ τὰ Θεσσαλικά (κατὰ τὰς
 ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ).
 τεὸς = σός.—τὸ τεὸν ἀδύ=ἡ εὐχαρίστησίς σου, ἡ καρδιά σου.
 τεοῦς, τεῦς = σοῦ.
 τέρας = θαῦμα.
 τέταται = ἀπλοῦται.
 τέτυκται — τεύχω = κατασκευάζω.
 τεχνάματα=τεχνήματα = τεχνουργήματα.
 τηλέφιλον = φύλλον μήκωνος ἢ ἄλλου ἄνθους, τὸ ἄλλως λεγόμενον
 πλαταγώνιον, δι' οὗ οἱ ἐρώωντες ἐμάντευον ἐὰν ἀντηγαπῶντο, ὡς
 ἐξῆς. ἔθειον τὸ φύλλον ἐπὶ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ
 τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς συνεστραμμένων κυκλοσιδῶς, κατόπιν ἔ-
 πληττον αὐτὸ διὰ τῆς παλάμης τῆς δεξιᾶς χειρὸς σκεπτόμενοι
 ἐκεῖνον, οὗ ἤθελον νὰ μάθουν τὰ αἰσθητά (μεμνημένῃ εἰ-
 φιλέεις με). Ἐὰν τὸ φύλλον διερρηγνύετο μετὰ κρότου, ἦτο
 καλὸς οἰωνός. Τὸ αὐτὸ ἔπραττον τοποθετοῦντες τὸ φύλλον καὶ
 ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ πῆχους, ὡς ἐνταῦθα. πρβλ. τὸ σημερινὸν
 μάντευμα (μ' ἀγαπᾷ — δὲν μ' ἀγαπᾷ) μὲ τὰ φύλλα τῆς μαρ-
 γαρίτας.
 Τηνεῖ=ἐκεῖ.
 Τήνος=ἐκεῖνος.
 τήνω=ἐκεῖνου.—ἐκ τήνω=ἐξ ἐκεῖνου τοῦ χρόνου.
 τηνώ, τηνώθε=ἐκεῖθεν.
 τίλλω=μαδῶ. - τίλαι λεπτά (τίλιματ) κλ.=νὰ τὸν μαδῆσω εἰς
 λεπτά τεμάχια ἀμέσως μάλιστα (καὶ αὐτίκα).
 Τίτυρος=ὄνομα ποιμένος.
 τιν=σοί, σε.—τί δὲ τιν=τί δὲ σοί ἐστι=τί σέ μέλει.

τὸ=ε

τόγα=τό γε

τοί=οί

τοί=σοι—τοί=βεβαίως.

τοσσῆνον=τοσοῦτον.

τρισακιδεκάπηγυς=δέκα τριῶν πήχεων, ἄνδρας ὡς ἐκεῖ πίνω
(ἀλλὰ χωρὶς μυαλό), θεριακωμένος κρεμανταλας.

τριφιλητος=πολὺ ἀγαπητός.

τρυγόνες=φλύαροι (ὡς τρυγόνες), πρβλ. καρκαίξες.—τρυγόνος λα-
λίστηρος (παροιμία).

τρώξιμος (σταφυλή)=ἡ κατάλληλος πρὸς βρώσιν, φαγώσιμος.

τῷ=οὐ ἢ σέ.—τύγα=σύγε.

τυρβεις=τυρὸς ἐν εἶδει πλακοῦντος, κεφαλοτύρι.

τυτθὸν=ὀλίγον.

τῷ=οὔ.—τῷ=τούτου.

τῶς=τούς=τούτους.—τῶς δὲ μετὰ=μετὰ τούτους δέ, τὴν εἰκόνα
τῆς γυναικὸς καὶ τῶν ἀνδρῶν.

τωδλίον=τὸ αὐλίον=ἡ μάνδρα.

τῶντρῷ=τῷ ἄντρῷ.

ὕγρὸς=τρυφερὸς, μαλακός.

ὕλη=δάσος.

ὕμμιν=ὕμιν.

ὕμνος=ᾄσμα.

ὕπακούω=δίδω προσοχήν.

ὕπεστι=εἶνε ὑποκάτω.

ὕπεραχθῆς=κατάφορτος, φορτωμένος.

ὕπερπωτῶνται=ὕπερπέτονται.

ὕψοθεν=ἐξ ὕψους, ἀπὸ ὑψηλά.—ὕψοθι=ὕψηλά, ἀπ' ἐπάνω.

φασῶ=φήσω (φημί)=θὰ εἶπω, θὰ προσποιηθῶ.

φατί=φησί, λέγει, δεικνύει μὲ τὴν στέσιν τῆς.

φέροντι=φέρουσι.

φέρτερον=καλύτερον.

φθεγεῖται=φθέγγεται=θὰ εἶπη.

φθίμενον (φθίνω)=ἀποθαμένον.

φθόρος=φθορά, καταστροφή.

φιαρὸς=στιλπνός, ζωηρός.

φλίβεται=θλίβεται=πιέζεται.

φοιτῆ=φοιτᾶ=πηγαينوέρχεται.

φορέω=φέρω, βλαστάνω.—φορεῦσαι τι=φέρουσαι τι καλόν, διότι ἐκάστη ὥρα φέρει τὰ καλά της, ἀνθη, καρπούς κλπ.).—ἴα φορέοιτε βάτοι=εἶθε νὰ βλαστάνητε.—φόρευ=φέρου=λάβε.—φορεῖται ποσσί=τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τὰ πόδια (πεζῆ), ὅπερ

δηλοῖ τὸν σφοδρὸν αὐτῆς ἔρωτα.

φράσδη=φράζῃ (φράζομαι)=νομίζεις.

Φρυγία=θεραπαινίς τῆς Πραξινόης.

φύη εὐκτ. τοῦ ἔφυν τοῦ φύω.—μὴ φύη=εἶθε νὰ μὴ γεννηθῆ.

φυκίοεις=ὁ πλήρης φυκῶν.

φῦκος=τὸ φῦκι. 2) τὸ ἐξ αὐτοῦ ἐρυθρὸν χρῶμα, τὸ κοκκινάδι, φκιασίδι (ψιμύθιον).

φωλάδες=φωλεύουσαι=εἰς φωλείαν (χειμερίαν νάρκην) περιπίπτουσαι.

χά=καὶ ἦ.—χῶ=καὶ ὁ.—χῶκ=καὶ ὁ ἐκ.—χῶμός=καὶ ὁ ἐμός.

χίμαιρα=αἶξ.

χίμαρος=αἶξ ἐνὸς ἔτους, βετοῦλα.—χιμάρω=χιμάρου.

χιτώνιον=ὑποκαμισάκι, φορούμενον ὑπὸ τὴν περονοπατρίδα.

χλαμύς=στρατιωτικὸν ἐπανωφόριον.

χρήζοντι=χρήζουσι=ἔχουν ἀνάγκην.

χρησμός=χρησμούς, ἀσαφῆ πράγματα ὡς χρησμούς.

χρηστῶ κῆκτίρμονος=χρηστοῦ καὶ οἰκτίρμονος. Ἀναφώνησις συμπαθείας καὶ θαυμασμοῦ=τί καλὸς καὶ οἰκτίρμων! τὸν καλὸν καὶ οἰκτίρμενα! (πρβλ. τὸν κλυμένον).

Χρόμις = ποιμὴν ἐκ Λιβύης.

χρόνῳ = μετὰ χρόνον. — ὡς χρόνῳ = μετὰ πόσον πολὺν χρόνον (ἦκεις).

ψιθυρος = ὁ ἦχος ὁ ἐκ τῆς κινήσεως τῶν φύλλων τῶν δένδρων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παραγόμενος, λέγεται καὶ θροῦς.

ὦ ἐπιφ θαυμαστ=ὦ, τί.=ὦ ἔβενος=τί ἔβενος (ἐβένινα κοσμήματα

ὦ, ὦπερ, = οὐ, οὐπερ = ὄθειν (ἀκριβῶς.—ἐξ ὦ=ἐξ οὐ, ἀφ' ὅτου. ὦδε=οὕτω.—τοπικ.=ἐδῶ, ἐκεῖ (εἰς ἄλλην θέσιν).

ῥδήκαντι=ῥδήκασι. οἰδάω=πρήσκομαι, φουσκῶνω.

ῶδωνις—ὁ ἄδωνις.

ὠθεῦνθ' =ὠθοῦνται.

ὠλαφος = ὁ ἔλαφος,

ὦν—ὦν=ὦν—τούτων.—ἀπὸ ὄσα — ἀπὸ ταῦτα.—ὦν εἶδες κλ. πα-

ροιμία, ἥς ἡ ἔννοια αὕτη : καλὸν εἶναι νὰ βλέπη τις, ἵνα ἔχη
νὰ διηγήηται εἰς τοὺς μὴ ἰδόντας. Διὰ τούτων παρακινεῖ τὴν φίλην
της. Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη σιωπᾷ τὴν παρακινεῖ διὰ τῆς φράσεως
ἔρπειν ὦρα κ' εἶη.

ὦναξ — ὦ ἄναξ.

ὦνος = τιμή. — τῷ ὦνον = ὡς ἀντίτιμον τούτου.

ὦξ — ὁ ἐκ.

ὦπόλος = ὁ αἰπόλος.

ὦρα = καιρός. — ὦρα κείς οἶκον (λέναι).

ὦρων. Αἱ ὦραι ἦσαν θεότητες, προσωποποιήσεις τῶν τεσσάρων
ἐποχῶν τοῦ ἔτους.

ὦρατος = ἀκματος, ὄριμος καὶ κατάλληλος δι' ἔρωτας.

ὦρύσαντο = ἐθρήνησαν ὠρυόμεναι.

ὦρχατος = ὁ ἀρχατος.

ὦς θαυμαστ. = πόσον.

ὦς = οὓς.

ὦς τοπικ. ἐπίρ. = ὄπου.

ἄρυσαν

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Πρόλογος	στιχ.	24	γράφε	ἔρευνᾶ
Εἰδύλ. I	»	52	»	ἀνθερίνοισι
»	»	62	»	ὠγαθῆ
»	»	99	»	Μοῖσαι,
»	»	138	»	ἀπεπαύσατο,
Εἰδύλ. II	»	145	»	ἄδιον
» IV	»	28	»	οὐδέ τί πα
» »	»	12	»	οὐκ
» »	»	20	»	ἐχθρές,
» »	»	31	»	ἔγχει

ΠΑΡΕΡΓΑΜΑΤΑ

Πρόλογος	σελ.	24	γράμ.	ἑρμην.
ΕΙΣΑΓ. I	"	52	"	ἀνθερμιασ.
"	"	62	"	ὄραθε
"	"	69	"	Μολοα.
"	"	122	"	ἀπεκαύρατ.
ΕΙΣΑΓ. II	"	145	"	ἔθρον
" IV	"	28	"	οὐδέ τι πα
"	"	15	"	οὐκ
"	"	20	"	ἔχθε.
"	"	31	"	ἔργα

Ποσειδών Ποσειδών

Ποσειδών

Ποσειδών

Ποσειδών

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 37434.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουλίου 1930.

Π Ρ Ο Σ

τὸν κ. *Χρῆστον Β. Δώλου*

Πιπίνου 88 -- Ἀθήνας.

Ἀνακοινοῦμεν ἡμῖν, ὅτι δι' ἡμετέρας τῶν ἀριθμῶν καὶ ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1930 προέβλεψεν καταχωρισθείσης ἐν τῷ βα' ἀριθμ. 86 τῆς 15 Ἰουλίου 1930 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (Τεύχος Β') ἐνεκρίθη συμφώνως τῷ νόμῳ 3438 τὸ ὑφ' ἡμῶν ὑποβληθὲν πρὸς κρίσιν διδακτικὸν βιβλίον Χρ. Δώλου «*Θεοκρίτου Εἰδύλλια*» διὰ τὴν ἕκτην τάξιν τοῦ Γυμνασίου διὰ πέντε σχολικὰ ἔτη, ἤτοι ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1930-31 ἕως τέλους τοῦ 1934-35 ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει καὶ ἐκτελεσθῶσιν αἱ ὑπὸ τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς ὑποδειχθεῖσαι τροποποιήσεις.

Ὁ Ὑπουργός

Γ. Παναγδρέου